

LARS, ŠŤAVNATÁ LEBKA

VLČÍ VĚK

KNIHA DRUHÁ

Jaroslav Mostecký

JAROSLAV MOŠTECKÝ
LARS, ŠŤAVNATÁ LEBKA

LARS, ŠŤAVNATÁ LEBKA

VLČÍ VĚK

k n i h a d r u h á

Jaroslav Mostecký

FANTASTICKÁ
EPOCHA

Copyright © Jaroslav Mostecký, 2016
Cover Illustration © Lubomír Kupčák, 2016
Cover Art © Lukáš Tuma, 2016
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2016

ISBN 978-80-7425-287-7

KAPITOLA 1

Takkasgravakkak!

Od podkov létaly jiskry a písek z rozdrcených kamínků. Divoká jízda se jako velká voda vřítela skalní branou do úzké strže a jezdec v čele strhl uzdu.

„Stát!“

Koně, zaražení v divokém trysku, ržáli a chňapali jeden po druhém. Mámivou vůni dozrávajících ostružin přebil čpavý pach koňského potu.

Jezdci se nedomlouvali. Nemuseli. Všichni měli stejný cíl a ten se dal splnit jediným způsobem. Chytit ty dva...

Vraní oči v bledých tvářích jezdců se jen letmo dotkly skalnatých stěn strže, příkrých a kamenitých, cudně skrývajících obnaženou skálu pod mlčícími závěsy vřesu a maliní, navzájem propletených úhlednými hnízdy šedých snovačů. Jako pařáty samotné země se zdvíhaly po stranách k obloze, aby se kdesi nahoře ztrácely v převalujících se, roztrhaných cárech mraků.

„Dál,“ zavelel jezdec v čele. Zbytky brnění visící na jeho vyzáblém těle dávaly znát, že je v tomto houfu sedláků na koních vůdcem. Bronzové náloketníky, jež kdoví kde ukořistil, nebo možná jen našel v lese, byly zprohýbané a otlučené z bitev a turnajů, ale

přes všechnu svou zašlost znamenaly, že se v tomto kraji ještě vzpomíná na zavátou slávu rytířů.

Muži zařáli nahé paty do slabin svých zvířat a pobídlí koně do cvalu. Sotva zratelná stezka na dně strže, proplétající se mezi bludnými balvany a vyvrácenými smrky, směřovala dolů.

Jezdci měli před sebou několik mil, kde si na každém kroku budou muset dávat pozor před pahýly mrtvých stromů, ohrožujícími boky koní, ostnatými šlahouny a ostrými výčnělky skal. Jen pár mil, než se skalnaté stěny rozsypou do suťovitých svahů, zvolna spadajících k mořskému pobřeží...

Ještě hodnou chvíli po tom, kdy se naposled ozvalo křísnutí podkovy o kámen, bylo ticho. Teprve pak se znovu nechali slyšet popelaví snovači, k smrti vyplašení projíždějící hordou. Trs ostnatých šlahounů ve svahu pár sáhů nad stezkou se rozhrnul a objevila se kulatá tvář zarostlá strniskem rudých vousů.

„Jsou pryč,“ zasykl muž a vyklonil se, aby viděl co nejdál. „Nevím, co se Odinovi na nás tak líbí, ale jen s obyčejným štěstím by se z toho nedalo vyklouznout...“

* * *

„Takkasgravakkak!“

Prosluněná mýtina ztichla. Na listu zažloutlého, plazivého os-tružiní se zachvěla kapička ranní rosy, líně se protáhla až ke stopce a spadla do trávy a rezavého jehličí.

„Takkasgravakkak!“

Znělo to jako kvákání žáby někde na slatinách. Hlas byl ale jiný, nakráplejší, drmolivější, lidštější...

„Takkasgravakkak!“

Skoro to vypadalo jako něčí jméno...

Na okraji mýtiny se opatrně rozhrnuly trsy kapradin a vynořila se hlava v bezrohé dánské přilbě.

„Co tam vidíš?“ ozval se šepot.

Černé oči pod měděnou, tepanou obrubou přilby přimhouřeně přehlížely celou paseku píd' po pídí.

Zbytečně.

Holá planinka, zvrásněná několika starými vývraty, dávno zarostlými houštinami náletů, byla tichá a opuštěná. Ani včela nezabučela.

„No tak, Leife,“ bylo znovu slyšet netrpělivý hlas. „Je tam něco?“

Mladík, vyhlížející skrz zelenou oponu kapradí, jen neznatelně pokrčil rameny: „Není nic vidět. Ale jestli se někdo schovává ve vysoké trávě...“

„Tak vysoká zase není,“ zabručel muž za ním. Chystal se ještě něco dodat, ale znovu to zaskřehotalo v brusinkových keřích, vybíhajících širokými jazyky zpod stromů na mýtinu.

Oba sebou trhli a padli k zemi.

„Myslel jsem, že jsme je setřásli,“ zasyčel starší z Dánů do hlíny a zacouval zpátky pod ochranu zeleně.

Leif se ani nepohnul. Teprve po chvíli opatrně zvedl hlavu a zaclonil si oči proti ostrému slunci.

Brusinkové keříky se otřásaly, jako by se skze ně někdo prodíral.

I když tady, na svazích Cambrianských hor, byly keře vysoké a při chůzi rozdíraly lidem košili na prsou, přece nebylo možné, aby se nimi někdo plížil tak, že by jej nemohli zahlédnout.

Leif poslepu nahmátl modřínovou šišku a mrštil jí ve směru chvějícího se brusiní.

„Takkasgravakkak!“

V tom okamžiku se Leif vymrštil a několika skoky se dostal neznámému na dosah.

„To nejsou vojáci,“ vykřikl vzrušeně a mávl k houštině, kde se skrýval jeho druh.

Těsně před ním, jako když vzlétnou vyplašené koroptve, vyskočila z porostu malická postava, sotva dosahující vikingovi nad břicho, a bleskurychle zakličkovala mezi stromy.

Leif stačil jen překvapeně zvednout ruku a ukázat před sebe. „Co je to?“

Sotva si jej stačil všimnout. Mužíček, jako přičarovaný z babských povídaček o šeredných bytostech, jaké se rodí jen padlým vílám, přeskočil vývrat a zmizel. Každou chvíli se ztrácel za kmeny stromů a jen poplašené cvrlikání stehlíků a snovačů prozrazovalo směr jeho útěku.

Starší z obou vikingů vylezl po čtyřech z kapradí a s heknutím se narovnal. Sám nezahlédl vůbec nic a teď zvědavě sledoval směr Leifova ukazováčku. Teprve potom spatřil postavičku, poskakující mezi stromy.

„Takkasgravakkak!“ přinesl vítr slábnoucí volání.

„Skřet,“ zašeptal Leif. Počkal, až k němu jeho přítel dojde a pak mu stiskl paži. „U nás by řekli...“

„Troll?“ cukl sebou starší z Dánů uraženě. Poškrábal se v rudém strnisku na bradě a podvědomě vypjal svou zavalitou postavu, znetvořenou krátkýma, křivýma nohama. „Mně říkají Helgi Troll,“ štěkl, „ale Odin ví, že tak jak tamhleto nevypadám!“

„Takkasgravakkak!“

Skřet vyběhl z jalovcového houští, protáhl se mezi větvemi vyvráceného modřínu a zarazil se před mohutným kmenem suché borovice, která se držela ve vzpřímené poloze jen díky milosrdenství dvou dalších, s nimiž měla navzájem propletenou korunu.

Zastavil se, bojácně se otočil a ukázal obličej, zamazaný brusinkovou šťávou. Chvěl se strachem. Cosi zamumlal, tentokrát docela potichu, a začal šplhat nahoru. Zaseďlé, holé dřevo neskýtalo žádnou oporu. Skřetovy dlouhé prsty se ale zasekávaly nehty do kmene, chytaly se každé sukovité boule na dřevě a přitahovaly tělo stále výš a výš.

„Takkasgravakkak!“ vyjekl tvor při každém uklouznutí na ohlazeném kmenu. Staré, suché větve se skřípěním praskaly při prvním dotyku a nejednou s sebou málem strhly vetřelce dolů.

„Za ním, u Thorových kozlů!“ vyhrkl Helgi Troll. „Když už nic, alespoň nám poví, jak se vymotat z toho lesa...“ Rozběhl se přes paseku a ani se neohlížel, jestli jej Leif následuje.

Když oba vikingové doběhli k borovici, byl skřet až úplně nahoře. Seděl obkročmo na povážlivě se kývající větvi a držel se oběma rukama hlavního kmene. V té výšce byl už jen tak silný, že jej svými pěstičkami bez potíží obepnul.

Leif si přiložil dlaně k ústům a houkl směrem nahoru: „Chceme z lesa!“ Na chvíli se odmlčel, než dozní ozvěna, a pak pokračoval: „Dá se jít východním směrem?“

Skřet naklonil hlavu na pravou stranu a zazubil se.

„Neví, co říkáš,“ zabručel Helgi. „Skřet z Británie nebude rozumět dánsky, to dá rozum.“

Leif se pobaveně zašklebil. Znal Helgiho nenávist a odpor ke všemu, co dýchalo nepřírozeností. Ať už to byla kouzla, nebo živý skřet na stromě nad nimi. Události posledních dvou měsíců oběma ukázaly, že báje a legendy starých bab nejsou žvásty pro hlupáky.

„Zkus to ještě jednou,“ dloubl Helgi Leifa do žeber.

Mladík se nadechl, ale víc už nestačil. Skřet začal opatrně vstávat. Pomalu si na větvi stoupl, pustil se své opory a roztáhl ruce. Haluz pod ním nebezpečně zapraskala, ale to už se mu mezi pažemi, zápěstím a tělem zatřepetala ve větru jakási blána. Skřet se odrazil a propadl se několik sáhů dolů, dokud se blána nenapjala. Jeho pád se zastavil a on zůstal viset skoro deset sáhů nad zemí. Blány se vypjaly a proměnily se v křídla.

„Letí,“ vydechl Leif.

Tvor zakroužil kolem skupinky borovic, oba Dánové naposledy zaslechli jeho *takkasgravakkak* a pak už jen bez dechu sledovali, jak se jako podivný pták ztrácí nad hřebenem lesa.

Helgi pátravě přehlédł čáru obzoru a obrátil se zpátky: „Už jsem viděl lidi, kteří mají černou kůži, ale skřeta, který umí létat... Všiml sis, jakou měl červenou tvář?“

„To měl od brusinek, vyrušili jsme ho při večeři...“

Z dolního konce mýtiny se ozval výkřik.

„To není on,“ hlesl Leif. Příkrčil se a prsty naslepo objaly jílec meče.

Helgi zvážněl a přikývl: „Vojáci. Možná ho zahlédli...“

„Když slyšíme my je, mohli zaslechnout i oni nás.“

Rozuměli si bez dalších slov. Sehnuti přeběhli mýtinu, vpadli mezi kapradí a narychlo smotali dvě houně, které včera našli na místě prohrané bitvy s vojskem krále Mordreda.

„Jdeme?“ Helgi se narovnal a opatrně vykoul z úkrytu. Mýtiny ještě pořád vypadala jako ta nejopuštěnější krajina západní Británie.

Leif přikývl a bez jediného slova se začal prodírat nízkým, suchým smrčím vzhůru ke hřebenu Cambriánského pohoří.

Oba vikingové se zatnutými zuby pokračovali dál. Od rána už urazili pěkný kus cesty a ruiny královského hradu vládce cymranských Keltů už dávno nebylo vidět. Holá pahorkatina, vyzývající samu smrt k souboji v bezútěšnosti, patřila minulosti. Nyní se prodírali nejdivočejším lesem stále na východ, co nejdál od Camelotu, co nejdál od ryšavého, polonahého krále, černovlasých pobledlíků, kteří dokázali umírat a zabíjet bez jediného slůvka. Od hord venkovanů, číhajících při okrajích pastvišť na uprchlíky z největší bitvy od dob, kdy v bitvě u Camlannu do dýchala většina rytířů kulatého stolu.

Co nejdál na východ!

Až tam, kde se na konci bukového pralesa v záři slunečních paprsků objeví Offův příkop, oddělující keltské kmeny od anglosaských království. Teprve za ním, v Mercii, budou moci svobodně

vydechnout bez nebezpečí, že se z nejbližší koruny stromu spustí polonahá postava s dýkou v zubech a zaboří jim její ostří do ledvin...

S nadcházejícím večerem sebou přestávali škubat při každém prasknutí větvičky a vnímali jen přicházející noc. Temné siluety stromů se s přibývajícím šerem rozplývaly do souvislé temnoty a místy se nahoře mezi šumícími větvemi dala zahlédnout blikající hvězda.

„Aby jim Loki sedřel záda,“ bručel Helgi. Šel jako první a každou chvíli zapadl do hromad suchého klestí, bránících v další cestě.

Pavučiny, natažené mezi kmínky soušek, olepovaly čelo a ruce, chránící oči. Nohy klopýtaly o kořeny a zatoulané balvany. Občas některý z nich uklouzl na rozměklých kloboučcích starých, shnilých hub.

„O tom, že tudy procházíme, už musí vědět polovina lesa,“ zavolal tlumeně Leif, když už se mezi stromy docela setmělo. Pod nohou mu zapraskal vyvrácený kmínek soušky a někde blízko se s křikem probudil pták. „Najdeme trochu příhodné místo a tam přespíme. Až sem se za námi vláčet nebudou.“

Helgi neodpověděl, ale v duchu dal svému příteli za pravdu. Nebýt toho výkřiku na mýtině, mohli by říct, že své pronásledovatele setřáslí už těsně po poledni.

V kamenitých stržích, kde závěsy kvetoucího vřesu zakrývaly hluboké skalní výklenky, se jim podařilo své vrahy zmást. Ti se hnali vymletým dnem strže dolů k moři a ani je nenapadlo prohledat svahy, zbrázděné zvětralými skalními žebry a křivolakými komíny, táhnoucími se až k převisu kdesi nahoře...

Právě tamtudy unikli...

Helgi Troll, kdysi pobočník dánského krále a nyní jeho syna, vyštvaného z vlastní země, se kysele zašklebil. Vojsku, s nímž vtrhli do této země, trvalo tři dny, než dorazilo od Offova příkopu

až k místu předvčerejší bitvy. Teď se musí skrývat. Cesta zpět může trvat mnohem déle...

Stromy prořídly a před oběma vikinky se ze tmy vynořila nová mýtina. Mezi smrčím nebylo vidět ani na dosah ruky, ale tady dokázalo měsíční světlo přece jen dosáhnout až na zem a obtáhnout planinku před nimi stříbrnou linkou.

„Jsme na místě,“ hekl Leif a shodil těžký vak ze zad. „Dál už nejdu...“

Jeho druh se svalil vedle a mlčky se zaposlouchal do zvuků kolem. Nečekal, že by se tu někdo objevil. Spíš jen tak ze zvyku mhouřil oči do tmy a snažil se zahlédnout něco, co by je varovalo před přílišným klidem.

Odněkud z dálky přinesl vítr vlčí zavytí a vzápětí mu odpovědělo druhé.

„To bylo blízko,“ utrousil Leif a klekl si. Rukou očistil půdu před sebou, odhodil několik spadných větviček a začal si chystat lůžko, vonící jehličím a vadnoucími květy divokých kosatců.

„Nenapadnou nás,“ zavrtěl Helgi hlavou. „Museli by být šílení hlady, a to na podzim vlci nebývají.“

Leif pochybovačně zavrtěl hlavou, ale nepřestával se svou prací. „Přiláká je krev,“ namítl a ukázal prstem na ranec, který během cesty ani jeden nespouštěli z očí.

„Dávno zaschla,“ mávl kulatoučký viking rukou. „A i kdyby ne, oheň stejně nemůžeme rozdělat, protože by odtud byl vidět na míle daleko. To už si rovnou můžeme krky podřezat sami.“ Vstal, poodešel do lesa si odlehčit a s klením klopytal zpět.

„Moc bych si přál vědět, kolik očí se teď z údolí dívá sem nahoru...“

Ve větvích stromů zabouřil vítr a stejně rychle se utišil.

Leif pokrčil rameny a na podestýlku z listí a kosatců rozprostřel svoji houni. „Jak myslíš,“ zamumlal, sundal si boty a s požitkem

se natáhl. „Stejně ale pověš ten ranec na větev,“ stačil ještě říct, než unaveně zavřel oči. „Vlci jsou moc blízko...“

* * *

Vlčí vytí oznamovalo podzim.

Nad lesy Cambrianských hor se schoval měsíc do mlžného oparu a z vlhkých a studených skal se zvedala mlha. Tiše jako duchové mrtvých vzlínala po kmenech modřínů a zakrslych smrčín a halila kraj do mléčného závoje.

Z hloubi tmy a mlhy se vylouply oči šelmy. Vlčí čenich se nakrčil, jak se snažil znovu nalézt podmanivou vůni krve a smrti. Marně. Poryv větru zanikl mezi stromy a vytratil se, stejně jako pach, který přinesl s sebou.

Vlk zastříhal ušima, naklonil se dopředu a opatrně, našlapuje mezi spadáním jehličím, popolezl vpřed. Netrpělivě nasál vzduch a jen stěží ovládl chuť spokojeně zašteknot. Zase to tu bylo! Švihl ocasem a popoběhl o pár kroků. Blízko! Muselo to být blízko!

S pachem kořisti ucítil i lidi, ale slintající morda mu přikazovala zapomenout na další opatrnost. Vyrazil a jediným skokem se ocitl pod stromem, na němž se pohupoval ranec.

Vlk tiše vyskočil. Zuby klaply naprázdno a podruhé se mu už odlepit od země nepodařilo. Překvapeně zavyl a zaskučel bolestí, když ucítil v útrobách kalenou ocel. Čenich se zachvěl mámivým pachem vlastní smrti a umoloušané chlupy na břicho se mu slepily krví.

„Vstávej, Helgi,“ kopl Leif svého přítele a s ještě krvavým ostrím dýky se bleskově otočil kolem dokola. V temnotě kolem však už nezahlédl žádné další siluety šelem. Přesto přítele nakopl ještě jednou.

„Jsou tu,“ vyhrkl, sotva se zpod houně ozvalo nevrle zamručení. „Vlci! Musíme rozdělat oheň. Nerad bych Ethelredovu hlavu oželel...“

Helgi se posadil a protáhl. Země dýchala lezavou zimou a tělu trvalo hodnou chvíli, než se trochu zahřálo. „Je mlha,“ plácl kulačoučkový viking ještě v rozespalosti.

„Právě,“ přikývl Leif a bez dalších slov zmizel v lese.

Helgi pomrkával a poslouchal, jak pobíhá kolem a snáší na hromadu klestí a suché větve z vyvrácených soušek.

„Můžeme oheň beze strachu zapálit,“ promluvil z mlžnaté tmy neviditelný Leif. „Nikdo nás teď nemůže zahlédnout.“

* * *

Pár jisker zapadlo do cupaniny. Helgi okamžik počkal a pak fouknul. Už na podruhé se objevil malý, modravý plamínek. Viking rychle položil cupaninu na zem a obložil ji smotkem březové kůry a drobounkými smrkovými větvíčkami.

„Jak začne mlha stoupat, musíme to uhasit,“ houkl do temného mléka kolem.

Leif neodpověděl. Vynořil se ze tmy s náručí plnou nalámaných smolnatých větví a shodil svůj náklad vedle rozhořivajících se plamínek.

„Měli bychom držet hlídku,“ začal zase Helgi. „Kdyby se mlha zvedla ještě před svítáním...“

Leif přidřepł k ohni a nastavil dlaně teplu: „Slyšel jsem, že v horách takové počasí trvá i několik dnů. Mohli bychom si tady odpočinout.“

„Budou pročesávat les!“

Mladík vztekle trhl hlavou: „Blekotáš jako myš, a ne vlk z dánských bažin! Kde se v tobě vzal ten strach? Jako by ti v bitvě při té ráně odřali i kus mozku.“

Helgi Troll bolestivě zkrivil tvář a opatrně se dotkl bříšky prstů hluboké jizvy na hlavě. Ještě mokvala, ale trhavá bolest se ožývala už jen chvilkami. „Skoro jsem na to zapomněl,“ broukl vyčítavě.

Sprška jisker z hořícího jehličí se s praskáním rozletěla po okolí a hned ve vlhkém vzduchu pozhasínala. Někde blízko se ozvalo houkání hladové sovy a těsně kolem nich rozčísly hnědavě popelavé perutě mlhu v marném pátrání po kořisti.

Leif se zimomřivě otrásl a přisedl k ohni co nejtěsněji: „Nemají důvod pročesávat hory. Úplně jim stačí, když si na nás počkají v místech, kudy chceme projít. Už teď je podél Offova příkopu polovina Mordredova vojska, věř mi...“

Helgi zamýšleně pokýval hlavou a zvedl oči ke svému příteli: „Netrvalo jim to moc dlouho, než zjistili, že jsi přežil a na seně ve stáji chybí tvoje mrtvola! Museli tě začít hledat těsně po tom, co jsme zmizeli z Camelotu...“ Viking si odkášlal a dlaní srazil poletující mūru do ohně. „Přece by jim dva otrhaní vikingové nemuseli tolik vadit, aby kvůli nim vzbouřili polovinu země.“

„A co to zlato?“

Helgi zavrtěl hlavou: „Zlata měli ve sklepení tolik, že je nemožné, aby si všimli, jestli někdo něco vzal. Ledaže...“

Leif stáhl ruce od plamenů a strčil si je do podpaždí. „Co chceš říct?“

„Ledaže jsme odnesli něco, na čem jim hodně záleželo.“

Leif váhavě vstal a natáhl se po svém vaku. Na jeho dně byla mošna, těžká a napěchovaná k prasknutí. Vytáhl ji ven a ve světle plamenů vysypal obsah na zem.

Několik zlatých náramků ozdobených zelenými kameny se zablyštělo ozvěnou mihotavých plamenů, než je zasypala záplava mincí.

Mladík zajel prsty do hromady gwyneddských denárů a pokrčil rameny: „Co s tím? Nic zvláštního.“

„Nemáš něco u sebe?“ přerušil jej Helgi.

Leif mlčky zavrtěl hlavou a začal zase vracet zlato do mošny.

Oheň zapraskal a Helgi přihodil dvě silné, smolnaté větve.

„Takkasgravakkak!“

Mlhou to zaznělo jako úder gongu.

„Skřet!“

Oba vikingové vyskočili. Neměli nejmenší důvod se obávat tvora, jehož před několika hodinami vyplašili v brusinkových keřích, ale opatrnost jim velela nesesdět u ohně, když se ze tmy blíží někdo cizí.

Ruce sevřely jílce mečů a oba zmizeli v mlžnaté tmě.

Pár kroků od ohniště se pohnul keř vřesu.

„Jsem ssám...“ zasyčel tvor ze tmy a zvedl ruce nad hlavu, aby ukázal, že je beze zbraně. Pak teprve vstoupil do světla.

Leif ohrnul ret a váhavě vrátil čepel meče do pochvy: „Vždyt nám sahá sotva po břicho,“ řekl polohlasně.

„Jsem ssám,“ zaskřehotal opět skřet. „Vii...king sse nemussí bát!“

* * *

Malá postavička v ušpiněné, vlněné kacabajce poskočila a zamávala rukama. „Chcci ssi ssednout u vašeho ohně...“

Helgi se sehnul a vyloupl z mechu úlomek kamene.

„Vidíme tě dnes už podruhé,“ houkl k ohni. „To není náhoda!“ Rozpřáhl se a mrštil kamenem po neznámém návštěvníkovi.

Skřet hekl a zlomil se v pase.

Helgi Troll se jediným skokem přenesl přes ohniště a opřel špičku meče o skřetovu hrud'

Z mlhy se ozval Leifův pobavený smích a vzápětí se objevil vedle svého druhu i on. Položil dlaň na Helgiho ruku a odtlačil ji i se zbraní stranou.

„Je mu zima, nevidíš?“ řekl tiše. Klekl si, roztáhl nešťastníkovy ruce, svírající si zasažené břicho, a podíval se mu do tváře. „A...“ Na okamžik se zarazil, jako by ještě váhal, než něco řekne, ale

nakonec zvedl oči k Helgimu a dodal: „A není to skřet, Helgi. Je to člověk.“

Bývalý kormidelník drakkaru dánského krále sklonil meč a pokrčil rameny. „Nemám to rád,“ zamumlal. „Vypadá přece jako skřet.“

„Tobě taky říkají Troll,“ odsekl Leif. Pokynul človičkovi, aby si sedl, a sám mu přisunul vyvrácený kořen, ohlazený lety, větrem a deštěm.

„Kdo jsi?“

Teprve nyní bylo vidět, že před nimi skutečně sedí člověk, a ne tvor z lesů. Možná byl stejně starý jako Helgi, možná o dvacet let mladší. Nedalo se to poznat. Pokřivená tvář, zbrázděná hlubokými jizvami, byla podle všeho ještě nedávno bílá a jemná. Nezasažená sluncem. Jako kdyby její majitel trávil většinu života někde hluboko v lesích, v jeskyni nebo v kobce hradního sklepení.

Za několik posledních dnů mu slunce spálilo jemnou, bílou pokožku do ruda. Na obličejí lidského trpaslíka vystoupily velké skvrny pih a nos mu zrudl a zbaňatěl jako neznámý ovocný plod z jižních zemí.

V ramenou byl stejný jako Leif, možná dokonce trochu rozložitější. O to pitvorněji vynikalo tělo na kratoučkových nožkách, neohebných v kolenou. Jeho dlouhé ruce byly vlastně jen prodlouženými pažemi bez loktů, na jejichž konci z krvavě rudé pleťteniny svalů trčely vyzáblé prsty, podobné dravčím pařátům.

„Měli zabít tebe, i tvou matku,“ odplivl si Helgi. Obešel ohniště a složil se do vřesu na druhé straně plápolajících plamenů.

Skřet byl zřejmě zvyklý na podobné řeči. Ani jej nenapadlo, aby se alespoň zamračil.

Leif mávl po Helgim rukou a zopakoval svou otázku.

„Každý musí mít jméno,“ zasyčel návštěvník a zalapal po dechu. Musel se při řeči často nadechovat. Jeho široký hrudní koš skrýval nepřírozně malé plíce. Mnohem menší, než potřeboval.

Šlehl koutkem oka po Helgim a pokračoval: „Já vám řeknu ssovoje jméno, ažž vy mi dovolíte ohřát sse u ohně!“ Bojácně pomrkávající oči přeskočily z jednoho vikinga na druhého a zase zpět.

„Třeba chceš někoho z nás zabít,“ odpověděl Leif, „možná jsi viděl, kolik zlata máme ve vaku?“

„Viděl,“ přitakal skrček. „Ccopak ssi assi můžžu zza ně koupit, he?“ zadrmolil sarkasticky. „Většší nohy, abych byl vidět, kdyžž jdu přess obilí? Opilou děvku, která neví o ssvětě, protože jinak by mě nechtěla, ani kdybych platil vsším zlatem, cco je na osstrovech?“

Leif mlčky přikývl. Nikdy s nikým necítil takový soucit, jako s lidskou troskou poposedávající na pařezu před ním.

„Takový chudák zase nejsi,“ ozval se Helgi. Seděl u ohně s nohama skrčenýma pod sebou a dlouhým, zpytavým pohledem návštěvníka ze tmy pozoroval. „Viděl jsem tě létat. To nikdo jiný nedokáže!“

Človíček se ušklíbl. Natáčel se kolem plamenů, aby se prohrál ze všech stran, ale nyní roztáhl ruce a ukázal záhyby látky, krabatící se pod pažemi. „Mocc lidí ssi myslí, žže je to moje kůžže, něčo jako draččí křídlo...“ Posměšně odfrkl. „Látka! Nic, nežž ssukno z dalriadsských ovccí. Ss drakem to nemá nic sspolečného, jenom tvar...“

„Dost,“ přerušil ho Leif. „Jestli chceš, můžeš přespat s námi u jednoho ohně. Nepřekázíš. Zatím. Nevím, kam jdeš a odkud, a je mi to jedno. Konečně, ani to jméno nemusíš prozradit, jestli se za ně stydíš... Varuji tě ale, že nás pronásledují Mordredovi vojáci. Před třemi dny jsme uprchli ze zříceniny Camelotu a vzali jsme si trochu zlata...“

„Já vím,“ zvedl skřet panovačným gestem ruku. „Oni vás sledají jen proto, protože jim zzmizelo ccosi vzzáccného. Vsšichni ssi myslí, žže jsste to vzzali vy.“

Helgi zvedl oči od ohně, ale mlčel.

„Co se jim ztratilo?“ zeptal se Leif a pohlédl na skřeta docela jiným pohledem.

„Takkasgravakkak!“ vykřikl človíček kvákavě. „Největší zze vsch,“ zopakoval a tiše se rozesmál. „Chybí jim, protože já jssem ho vzzal! A nevrátím ho Mordredovi, kdyby mne chtěl rozzkrájet...“ Zarazil se a plácl se prsty, pod nimiž téměř chyběla dlaň, přes obličejík, ještě pořád fialový od brusinkové šťávy.

Leif si vyměnil pohled s Helgim a přátelsky se pousmál: „Myslím, že ti nezbude nic jiného než nás poučit, co je to ten takkasgravakkak.“

Človíček stiskl rty k sobě, jako by litoval, že se nechal unést, a rozhodil ručkama. „Pro váss nicc důležitěho, jen pro mne. Ani zzlato, ani ššperky, ani drahokamy, ani žžensské...“ Zachichotal se a plácl se rukama do kolen. „Nemůžžu vám to říccet, vlasstně to ani nejde...“

„Co je to takkasgravakkak?“

Skrček se zkroutil pod Leifovými prsty, zarývajícími se mu pod klíční kost a zbledl. „Bolí,“ zasykl.

„Co je to?“ zeptal se Leif ještě jednou a úplně klidně. „Ptám se naposledy, pak už se začnu vypyávat jazykem ze železa!“ zdůraznil a významně klepl dlaní přes pochvu. „Nevezmeme ti to, nemusíš se bát, ale chci vědět, co je to za věc, když tolik chybí tomu bělo vlasému smrtákovi.“

„Proč to chccesš zznát?“

Leif se zašklebil: „Jestli budeme mít aspoň trochu společnou cestu, oba ti pomůžeme, aby sis ten svůj poklad odnesl do bezpečí. Už jen proto, že z těch, které bych chtěl někdy vidět chrčret s mým mečem ve vnitřnostech, je Mordred na druhém místě.“

Skřet přikývl na srozuměnou a vykroutil se ze sevření vikingových prstů. „Zzaklínadlo,“ řekl tiše.

Helgi vyprskl smíchy. „Mordred vzbouřil království kvůli tomu, že mu někdo ukradl zaklínadlo?“

Skřet si Helgiho jízlivosti ani nevšiml. Ostentativně se otočil k Leifovi a s hlubokým nadechnutím pokračoval: „Dokáž-že ochránit před z zvířetem i člověkem. Odkloní padající sskálu a přivolá pomocc, kdyžž užž sse louččíšš sse žživotem... Přeččetl jssem ssi zzaklínadlo a pak hliněnou tabulku ss textem rozzbil. Jenom já ho teď ovládám! A dokud sslovo *takkasgravakkak* ssám nenapíššu na novou tabulku a někdo jiný ssi je nepřechčte, bude patřit jenom mně...“ Zmlkl a provinile se rozhlédl. „V lessích kolem je prý sspoussta nebezpeččí, a tak se zzaklínám sskoro na každém kroku.“

Helgi se s převahou rozesmál a zvedl se, aby přihodil na oheň trochu dřeva. Leif si dřep vedle skřeta. „Já jsem Leif Olafson a tamhleto Helgi, zvaný Troll.“

Skřet pochopil, že jej hostitel vyzývá k představení se, olízl si rty a bez toho, že by odvrátil oči od plamenů, vyhrkl: „A já jssem Zzrůda, vii...kingu! Kaherdin Zzrůda, posslední potomek krá-lů zz Loonoiss... Můj prapraděd sse otrávil draččím dechem, od té doby sse mužži v naší linii rodí větššinou mrtví, a navíc vžždycky zznetoření, jako jssem já.“ Skřet se vysmrkal do prstů a otřel si je do trsu přesliček. „Někteří vypadají i hůř,“ dodal s hořkým posměchem.

Oheň zapraskal a mlha zhoustla natolik, že se navzájem skoro neviděli.

„Draci nejsou,“ zavrčel ze tmy Helgi. Přihodil větev s ještě neopadáným jehličím a do vzduchu vzlétlo tisíce jisker.

„Nesstaččí vám jako důkazz moje tělo?“ hlesl Kaherdin Zrůda. „K zzápadnímu pobřežží Erinu přilétají jednou zza několik dessítek let. Každý rok sstojí na útessech hranice a hoří tak, žže jssou zz moře vidět na míle od pobřeží. Každý rok v noci na podz-zimní rovnodennosst...“

„Už jsem viděl ty ohně,“ přikývl Leif. „Ale neznám člověka, který by kdy spatřil draka.“

„Já!“ ozval se opět Kaherdinův skřehotavý hlas. „Viděl jsem jeho kosstru v jesskyni, kde jej zabil největší z mých předků. Chybí mu jen hlava, kterou mu tenkrát ussekl. Když přijde rok draččího tahu, musí náš rod vydat dívku a její plavá hlava je pak naražena na draččí obratle. Na ussmířenou,“ zapitvořil se trpce skřet.

Leif mlčel a z mlhy se ozývalo Helgiho zívání.

Kaherdin Zrůda se zavrtěl a natáhl ruce nad plameny. Od stromů se plížila zima a objímala záda chladným sevřením.

„Proč jsi tady?“ promluvil po chvilce mladší z vikingů. „K čemu jsi chtěl ten... to zaklínadlo?“

Skřet pohodil ramenem: „Dness už není rytíř, který by nassadil život pro dívku našeho rodu. Kraj, v němžž byli moji předkové neomezenými vládci, sse dávno potopil do moře, a náš nový hrad nebyl rozvrácený jen proto, že téměř nikdo neví, kde vlastně je...“

Moje matka milovala svoji dceru jako nic jiného, a když sse dověděla, že právě ona má být příští obětí na ussmířenou, dala ssi přivést dvě čaromory z lessů. Nabídla ssvůj život, jestliže sse jim podaří, aby poččala ssyna a ten sse narodil živý...“ Kaherdin si přitáhl vlněnou kazajku za vypreparované nožky, křížící se na krku, úzeji k tělu a suše se rozkašlal. „Možná už druhý den toho litovala... Nenáviděla mne ještě dřív, nežž mne poprvé uccítla v ssobě...“ Skřet si odplivl do ohně a v jeho záři se mu na tváři zaleskla slza. „Lidé ssi prý nepamatují, jaké to bylo v matččině lůně. Já ano,“ odfrkl. „Sstudené!“

Zprudka vyskočil, vztekle kopl do kamenů naskládaných kolem ohniště a přitáhl si ručkou Leifovu tvář až k sobě.

„Sslizzké,“ prskl mu do obličeje...

Ráno bylo stejně ponuré jako noc.

Tma se vytratila, ale zůstala mlha, halící siluety stromů do mlžnatých cárů, převalujících se mezi kmeny jako nechutné sousto v ústech.

Z kupky jehličnatých větví a hrubé vlněné houně se vymotala na světlo ruka a zatápala kolem, než se dotkla vlhkého popela v ohništi.

„Fuj!“ ozval se Helgiho hlas a viking odhodil houni i s větve-mi. Naklonil se nad bláto z popela a neshořelých konců větviček a marně se je snažil rozfoukat.

Něco rozmrzele zabručel. Hromada klestí, kterou večer nasbíral Leif, byla mokrá zrovna tak. S heknutím vstal a kolébatvě se vydal k nejbližším smrkům, jejichž nejspodnější větve bývají suché i za toho největšího deště.

„Vstávat,“ houkl, když se vracel. Cestou zpět strhl houni z Leifa a rozhlédl se po skřetovi.

Kaherdin Zrůda byl pryč. Helgi zaklel a divoce se rozhlédl. Spěšně ohmatal Ethelredovu hlavu v ranci a pak se podíval po mošně se zlatem.

Všechno bylo na svém místě. Lhostejně pokrčil rameny a klekl si, aby vyhrabal vlhký popel z ohniště.

V té chvíli si všiml stopy.

Byla malá, skoro dětská. Nikdo jiný to nemohl být než ten skrček z večera. Helgi Troll zamyšleně zvedl bradu a zahleděl se směrem, kam stopy mířily. Nechal dřevo dřevem a pomalu se postavil. Sehnul se pro meč a ani jej nezastrčil do pochvy.

Stopa vedla přímo dolů ze svahu, jako by sledovala nějakou podzemní žílu, ukrytou v rozpraskané skále pod vrstvou jehličí a polehaného vřesu. Viking se ještě otočil po spícím Leifovi a vydal se za skřetem.

Mýtinka, na níž se utábořili na noc, nebyla příliš rozlehlá. Vlastně to byl jen kruh o průměru několika desítek kroků.

Helgi seběhl po svahu a brzy před ním vystoupily z mlhy přízračné kmeny stromů horského lesa. Dlouhá, sčesaná stébla travin byla místy rozryta prázdnými koryty jarních potůčků, kroutícími se mezi stoletými, sukovitými kmeny smrků a modřínů.

Ani závan větru nezašustil v korunách. Kolem bylo ticho jako v prastarých kamenných chrámech severního Upplandu.

Pod vikingovou nohou zapraskal suchý kořen. Helgi ztuhl, meč napřímil před sebe a sevřel jílec oběma rukama.

„... vakkakkak.“ Ozvěna, roztráštěná mezi pokroucenými stromy, přinesla hlas Kaherdina Zrůdy. Jeho tón byl ale jiný než ten, který Helgi znal.

Tisíckrát už za svůj život slyšel v hlase nepřátel strach. Pohrdivé rozechvění těch, kteří věděli, že nemohou očekávat milost. Jektání saských kupců těsně před tím, než se jim provalily mořské vlny prosekanou palubou. Vyděšené pohledy upplandských otrokyň, jež byly určeny k následování svého umírajícího pána do světa mrtvých...

V hlase toho skřeta z královské krve (Helgi se zašklebil, když si na to vzpomněl) bylo něco podobného. Od všeho trochu.

Viking popoběhl několik kroků a přikrčil se za vývrat.

„... vakkakkak.“

Chvíli počkal, pak se postavil na špičky a vykoukl skrz pletivo kořínků, z nichž už vítr dávno vydrolil vyschlou hlínu.

Neviděl nic, jen polehanou trávu ve směru, kudy Kaherdin prošel. Přikrčil se a po čtyřech se začal plížit podél ležícího kme-ne. V duchu váhal. Může to být jen past, jak jej s Leifem rozdělit, ale nakonec mávl rukou. Jestli tomu pokřivenci šlo právě o tohle, tak se mu to už stejně podařilo.

Rozhlédl se, podíval se i za sebe a přikrčeně se rozběhl vpřed. Kaherdin Zrůda nemohl být daleko, ale i tak nebyl Helgi přesvědčený, jestli mu vůbec pomůže, kdyby byl v nebezpečí. Noc strávená společně u jednoho ohně nezavazovala k přátelství.

Skřetova stopa byla stále stejně rovná a přímá. Lesní porost ustupoval šípkovým keřům, až zůstal docela za Helgiho zády. Tady stopa končila, a také svah. Šípkové houští lemovalo okraj srázu, příkře padajícího do údolí. Dál už nebylo kam jít.

Helgi zaslechl tlumený výkřik a praskot větví v křovinách. Trčel už nějakou dobu za posledním kmenem stromu a čekal, až se opět ozve Kaherdinovo „takkasgravakkak“.

Čekání se začínalo prodlužovat. Ujistil se, že se k němu nikdo neplíží zezadu, a pak vystoupil na volné prostranství, zarostlé borůvkám a velkými, rozmoklými trsy hnědavě šupinatých hub.

„Zrúdo?“ zkusmo zavolal.

Z hustého křoví, lemujícího okraj propasti, zaklokotalo chropění.

Helgi podezřívavě couvl o krok. Opět se napolo skryl za kmen stromu, aby se nenechal překvapit šípem.

„Skřete!“ houkl znovu. „Možná bych ti chtěl pomoci, ale nevím, jestli to má smysl. Jsi ještě živý?“

Rozhlížel se a čekal, že se odněkud ze strany příženou jezdcí v Mordredových službách a zahradí mu cestu zpět.

Odpovědělo mu ale jen ticho.

Helgi se natočil po větru a popotáhl nosem. Ani teď neucítil nic, co by jej mělo znepokojovat.

Z křoví se ozval vzlyk a ještě jeden, chraptivější. Slily se v docela obyčejný lidský pláč.

Helgi ještě jednou váhavě přešlápl a pak teprve vyrazil.

Byl zvyklý přeskakovat zábradlí a postranice všech lodí brázdících severní a západní moře. Miloval ryk vikingů, když za útoku se sekerami v ruce řičeli do světa jméno nejvyššího boha.

Teď byl ale v lese a někde blízko cizí vojáci.

„Odiin!“ vyrazil se sebe polohlasně a hned se rozhlédl na všechny strany.

Jediným rozmachem odťal první keř těsně u země a vzápětí se kryl, aby jej nepřekvapila zákeřná rána skrz šípkové šlahouny. Ustoupil a znovu sekl. Trnité větve, navzájem propletené, zůstaly viset tam, kde předtím rostly. Úderem meče je srazil k zemi a přišlápl nohou.

„Takkasgravakkak!“ ozvalo se těsně před ním.

Opatrně rozhrnul keře a rozesmál se.

„Co tady děláš, skřete?“ zalykal se smíchy.

Kaherdin Zrůda neodpověděl. S námahou se zvedl na kolena, zkrvavený, potrhaný a bledý v obličejí.

„Sspoutalo mne křoví,“ vyhrkl žalobným hlasem. Chtěl jssem letět, v povětří sse cítím bezpečněji nežž na zemi, ale keře mne nepusťily k okraji...“

Helgi jej popadl za paži a pomohl mu se postavit. Kaherdin zachroptěl a zůstal bezvládně viset v jeho rukách.

Viking jej rychle pustil na zem, nahmatal provaz, svírající Kaherdinův krk, a přerázl jej. „To by se ten, co tu nastražil to oko, podívil, až by našel takový úlovek.“ Helgi si teatrálně odplívl. „Určitě by něco takového nechtěl jíst...“

Kaherdin zkusmo roztáhl ruce a starostlivým pohledem přejel látku dračího křídla.

„Pročpak jsi se musel drát k okraji tím nejhustějším křovím?“ pokračoval Helgi v posměšném tónu. „Moc ti to tvoje zaklínadlo nepomohlo ani proti oku na vysokou, natož až ho budeš opravdu potřebovat...“

Skřet se zmohl jen na zasípání.

„Říkal jsi přece, že je to zaklínadlo, ne?“ posmíval se dál Helgi. „Nezdá se mi, že by ti to zvětšovalo sílu nebo dokonce odvahu.“ Sám se zasmál svému vtipu.

„Je to magie,“ odušil Kaherdin Zrůda tiše, jako by čekal Helgiho reakci.

„Magie je hloupost!“

„Možná u vás na sseveru...“ Kaherdin věštecky přimhouřil oči. „Nikdy jsi nesseslyšel o magii druidů?“

Divoké stádo přízračných koní, kteří říčí bolestí, když se jich dotknou paprsky slunce... Helgi ucítil ve tváři vítr, stejně jako tenkrát, když jej s Leifem vyneslo Eponino stádo ze zajetí šílených uctíváčů koní...

„Slyšel,“ přikývl po chvíli, „ale, jak jsi sám viděl, ten tvůj *tak-kašgravakkak* ti byl k ničemu, když jsi se dostal do obyčejné lidské pasti.“

Kaherdin s úsměvem zavrtěl hlavou: „Přivolal tě, vii...kingu. V podvědomí ti zbabušil v mozzku, že sse mášš probudit...“ Skřet se odmlčel, vyvalil oči a váhavě se dotknul vyzáblými prsty Helgiho ramene: „Možná zzaklínadlo vycítilo, že to mášš být zrovna ty, kdo je vyvolený jej použít...“

Helgi se zavrtěl a trochu se odtáhl.

„Mysslím to vážně,“ šeptal skřet. „Matka sse obětovala a porodila mne, aby byl alesspon někdo, kdo nassadí ssvůj život pro její dcceru. Pro moji ssesstru... Je krásná, víš vii...kingu? Třeba to mášš být právě ty, kdo zzlomí mocc usšatých hadů!“ Kaherdin se zhluboka nadechl, zasípal a jeho hlas zněžněl. „Má plavé vlassy jako nejssvítivější lísstky, kdyžž sse na podzzim obalí hrusšně do žžluta. Modré oči... Jesště nikdy jssi neviděl tak modré oči, vii...kingu. Říkají, že jssou jako moře mezi ledovci... Měl jssi užž hodně dívek, vid...?“ Najednou přerušil svůj chvalozpěv.

Helgi s úsměvem přikývl. Odněkud se vynořila vzpomínka. Jaké jsi měla vlasy, Ulriko? A oči?

Už nevím. Jedinkrát jsem tě miloval. Byla tma a ty jsi voněla mateřídouškou. Na to si vzpomínám jako na nic jiného. Na každičký tvůj vzdech. Na příboj tvých boků, na tvoje rty, zvlhlé slzami...

„Kdyžž zzachráníš mou ssesstru, bude tvá, vii...kingu,“ přerušil Kaherdin Helgiho vzpomínky. „Má ňadra, jako mívají

římsské ssochy v opusštěných měsstech, a mechovou zzahrádku, která čeká na toho, kdo ji zzachrání před zzvykem draččího ussmíření...“

Nedaleko zapraskala větvička a mezi stromy se objevil Leif i s oběma vaky.

„Odkud víš, jak tvoje sestra vypadá na tajných místech?“ zasmál se a shodil vaky do trávy.

„Díval jssem sse,“ přiznal Kaherdin bezelstně. „Vžždycky sse sschovávám v zzávěssech, kdyžž sse koupe.“

„Okukuješ vlastní sestru?“

„Je to jediná dívka, kterou jssem kdy viděl bezz ššatů!“ utrl se skřet uraženě. „A cco tvrdím, to je pravda. Nabízzím vám ji a rve mi to vsšechny vnitřnossti zz těla... Jesště ráno jssem si mysslel, žže jssem to opravdu já, kdo sse narodil, aby sse posstavil jejímu ossudu... Užž od Camelotu křiččím na každém druhém kroku zzaklínadlo, abych předem zzahnal vsšechno zzlo, které sse na mne chysstá. Možžná je opravdu na nic a může ji zzachránit jediňě ssíla a odvaha takových bojovníků, jako jsste...“

Leif umlčel skřeta zamítavým pohybem ruky. „Kdyby byl *tak-gravakkak* opravdu k ničemu, pak by tě Mordred nenechal hledat. Jen to asi neumíš používat.“

„Ne,“ rozhodil Kaherdin nešťastně rukama. „Nabízzím vám vsšechno, cco může mužž chtít. Máte trochu zzlata, ale na naššem hradě je ho víc! Je tam i panna, která dá vsšechno, jen aby nemussela ssklonit hlavu před obřadním meččem... Ssňatek ss mou ssesstrou dá každému, kdo ssi ss ní nechá ssvázat ruce vrbovou ssnítkou, právo nazzývat sse králem!“

Leif se usmál: „Na to mne nenalákáš. Já sám jsem právoplatný král Dánů, a právě hlava, která je tady v tom ranci, mi můj trůn vrátí.“

„Leif Kozzlovrah,“ zavětril skřet. „Sslyšsel jssem o tobě! Král Godfred ti zzabil otce a tebe vyhnal zze zzemě. Měl jssi

přinést hlavu sslavného krále, abyss dokázal, žže jssi hoden trůnu...“

Leif s úsměvem pokýval hlavou a rozvázal tkanici na ranci, zčernalém zaschlou krvi. Hmátl dovnitř a vytáhl to poslední, co zbylo z mercijského krále Ethelreda. „Podívej,“ řekl tiše a zatřepal rukou, jejíž prsty svíraly kadeře černé kšticce.

„Nejssem jassnovidecc,“ zaskřehotal Kaherdin a nakrčil nos před zápachem začínající hniloby. Vztáhl ruku k Leifově trofeji a zase ji stáhl zpět. „Ani neznám Godfreda, ale mohu užž teď předpovědět, žže ssi dělášš bláhové naděje.“

„Možná,“ pokrčil následník dánského trůnu rameny a zase hlavu schoval do plátěného vaku. „Budu mít však právo vyzvat jej na hólmgangu, Odinův soud, pro nedodržení slova. Dnes už by to, při Lokiho dětech, dopadlo jinak než před lety.“

„A ty, vii...kingu,“ obrátil se skřet na Helgiho. „Chccesš být králem?“

„Přísahal jsem Leifovu otci, že jeho synu vrátím dánský trůn,“ zabručel kulaťoučký viking. „Dokud to nesplním, nechci přemýšlet o čemkoli jiném. A potom...“ Helgi zvedl oči k obloze, jako by si v mracích chtěl vybavit Ulričinu tvář. „Ještě jsem slíbil jedné malé keltské čarodějce, že se pro ni vrátím...“

* * *

Kaherdin zakroužil v cárech mlhy a na okamžik ještě bylo možno zahlédnout jeho siluetu nad nepravidelným obzorem lesa.

„Jako nějaká létající příšera,“ pronesl Helgi nahlas myšlenku, která napadla i Leifa. „Zdávalo se mi o takových, když skončila pitka na upplandském dvoře. Něco tam přidávají do piva.“

„Musíme jít,“ přerušil ho Leif. „K hranicím užž sice nebude moc daleko, ale les je plný horalů, pátrajících po uprchlících z bitvy. Už jsme se tady nadělali hluku dost.“

Nadhodil si vak na zádech a vydal se pomalu do kopce k místu, kde přenocovali. Pořád vzhůru, jak jim skřet poradil. Pak přejít údolí a za ním se zvedá poslední hřeben hor.

Vraceli se stejnou stezkou. Mlha se od rána nezvedla ani o píd. Bez řeči šlapali vzhůru a s napjatýma očima dávali pozor, kdy se před nimi přestanou z mlhy vynořovat kmeny stromů a dostanou se zpět na mýtinu.

Smrk, rozštípnutý bleskem, stál hned na jejím okraji. Leif si jej všiml, když se pustil po Helgiho a Kaherdinově stopě ke srázu. V mléce kolem vypadal, jako by byl poslední na konci světa. Za ním se jen převalovala bílá tma, z níž trčely jako zkamenělí hadi pahýly zulámaných větví z vývrátů a padlých suchých kmenů.

„Slyšíš?“ sykl Helgi a chytl Leifa za rameno.

Ztuhli jako šelmy na lovecké stezce.

Mladík se napolo obrátil: „Co je?“ Napínal zrak, ale neviděl ani na pár kroků před sebe.

„Ať se proměním v berana těsně před porážkou, jestli tam na hoře někdo nevykřikl,“ znovu promluvil Helgi.

Zacouvali zpátky do lesa a pustili se vzhůru okrajem mýtiny. Obešli ji, na jejím horním konci minuli ohniště z večera a bez hlesu postupovali dál.

Teď už zaslechl cizí hlasy i Leif.

„Směj se a nemají ani tušení, jak jsme blízko,“ obrátil se na svého druha. „Nejspíš se právě probudili. Spali kousek od nás.“

Čím stoupali výš, tím mlha řídla a mizela. I les se měnil. Dlouhá, nečesaná stébla horských travin ustoupila polštářům tlejícího listí, ve vlhkých, mělkých propadlinách, potažených slaboučkou slupkou bílé plísně.

Mezi listnáči, které tady vytlačily smrky a modříny, vystupovaly z mizících závojų mlhy obrovské bludné balvany, kdysi sem dovalené ledovcem a nyní připomínající přídě obřích galér, vynořujících se z mlhy a tříště mořských vln.

Kdesi vpředu, mezi shlukem menších skalek, blikl oheň.

„Tam jsou,“ zašeptal Leif a ukazoval před sebe. „Podíváme se, kolik jich je,“ odušil Helgi a co nejtíšeji vytáhl zbraň z pochvy. „Nerad bych, kdyby nám zůstali v týlu.“

Z nebe se spustil drobný deštík a utopil všechny zvuky v šustivém koncertu listí.

„Máme štěstí,“ usmál se starší viking.

Zase ucítil jakoby vůni moře a krve. Neuplynuly ani tři dny od nejkrvavější bitvy, jakou kdy zažil, a už se chystal znovu šířit věhlas rudovousých Dánů. „Jdeme,“ zavelel, jak měl ve zvyku z doby, kdy byl Leif ještě malým chlapcem.

Bez zadýchání oběhli houštinku a málem se srazili s divokým kancem. Vyrázil se skloněnou hlavou, srazil Leifa k zemi a zmizel dřív, než si jej stačili pořádně všimnout.

Mladík se znovu postavil. „V pořádku,“ sykl a setřásl ze sebe vlhké bukové listí.

Doběhli k nejspodnější skalce, která z jejich směru bránila v přístupu k tábořišti neznámých mužů. Oba si odložili vaky a sevrhli rukojeť zbraně oběma rukama.

„Cítíš to taky?“ hlesl Helgi.

Leif přikývl. Vůně pečinky byla příliš lákavá, než aby se nechala odbýt mávnutím ruky. Přitiskli se zády ke studenému a vlhkému kameni a začali se brodit navátým listím dál.

Tady...

Helgi nepromluvil. Jen zvedl ruku a vyhlédl přes ostroh skalky. Stáhl se zpět a ukázal čtyři vztyčené prsty. Leif mlčky přikývl. Obešel Helgiho a přitiskl se k němu z boku. Nyní už viděl neznámé muže také.

Jejich tábořiště bylo na téměř ideálním místě. Ze tří stran chránily skály malou, okrouhlou planinku s plátěným přístřeškem, nataženým mezi čtyřmi stromy. Vedle se nad ohněm otáčel rožeň a na něm podle peří, rozházeného kolem ohniště, se pekly dvě koroptve.

„Mají koně,“ strčil Helgi do Leifa a kývl směrem k zadnímu koutu přírodního tábořiště.

Čtyři koně! To dávalo téměř jistotu, že tu víc lidí nebude. Právě stejný počet mužů v drátěných osnících se povaloval u ohně. Jeden vedle druhého oždibovali propečené kousky masa a střídavě přeléváli pečínku tukem, zachytávaným ve velké litinové pánvi.

Helgi se samolibě zašklebil, když se pohledem ujistil, že vojáci nemají nikde po ruce luky, a vstoupil do skalní brány.

„Hej!“

Konec světa by ty čtyři nevylekal víc.

„Chci se ohrát,“ spustil Helgi keltsko-římsko-germánskou hatmatilkou, jakou se mluvilo ve východní Anglii.

Mordredovi vojáci bleskově vyskočili, rozestoupili se do stran a se zbraněmi, napřaženými před sebe, postoupili o krůček k Helgimu.

„Nerozuměli jste?“

Jeden z vojáků zvedl ruku a udělal ještě jeden krok. „Já ti rozumím, vikingu! Rozumím tomu, co říkáš, ale nerozumím tomu, proč to říkáš. Musíš přece vědět, že jsi jeden z těch, které právě my hledáme. Jdeš si pro smrt!“

Helgi rozhodil rukama a zapitvořil se: „Třeba bychom se mohli dohodnout? Vy mne necháte ohrát a najíst, a já na oplátku udělám, co budete chtít vy!“

„Vzdáš se?“ vyhrkl nevěřičně Kelt a nervózně zakroužil mečem před sebou.

„Ne,“ zašklebil se Helgi. Miloval tyhle řeči před bitkou. Opřel si špičku zbraně o pravou botu a olízl si rty, než znovu promluvil: „Nepochopil jsi mne, vojáku. Já se u vás ohřeju a najím a za to vás nechám jít...“

Kelt rychle přeložil jeho slova ostatním a rozesmál se spolu s nimi.

„Jsi sám, vikingu, a my čtyři.“

„Jsme dva,“ zavrtěl Helgi hlavou a zvedl ruku s dvěma prsty. „Ten druhý se schovává za skálou, abyste se nelekli, kdybychom se ukázali hned oba...“ Poškrabal se ve vousech, zvedl meč a vyšel k Mordredovým vojákům blíž. „Tak co?“ zeptal se skoro šeptem. I šumění deště přestalo ve chvíli, kdy Helgi Troll kráčel k ohni. „Vybrali jste si?“

Očekával jejich útok, ale všichni čtyři stáli bez hnutí. S očima, rozšířenými hrůzou hleděli kamsi za něj.

Viking byl příliš zkušeným válečníkem, než aby skočil na tak průhlednou lest. Věděl, že přístup k tábořišti hlídá Leif, takže by jej přinejmenším zvonění zbraní upozornilo na to, že se někdo přiblížil. Přesto ustoupil o dva kroky, aby stačil odvrátit případný útok černovlasých Keltů a na okamžik se otočil.

Leif se svázanýma rukama za zády překlopýtal planinku, zakopl o kořen, schovaný pod vrstvou listů, a padl tváří na zem.

„Mordred!“

Helgi se s ním dosud nesetkal. Ležel v bezvědomí, když král cymranských Keltů vtrhl se svou družinou do bitvy, a na Camelot dorazil nějakou dobu po tom, co tentýž muž málem v souboji Leifa zabil. Přesto jej poznal okamžitě.

Mohutný irský hřebec z vysoka našlapoval a lehce pohazoval hlavou pokaždé, když mu jeho jezdec přitáhl udidlo.

Viking střelil pohledem po vojácích za sebou a neodpustil si úsměšek. Ten bělovlasý obr, pohrdající zbrojí, jejich král, pro ně znamenal větší hrůzu než nepřítel.

Mordredova kambrijština zarachotila jako kamenná lavina, řítící se do údolí. Velitel vojenské hlídky si klekl, několikrát bezhlesně pohnul rty a nalehl na meč.

„Selhal,“ třeskl Mordredův hlas, když se jeho smrtácký oblíček obrátil k Helgimu. „Peče si tady maso a nechá se zaskočit tím, koho má hledat! Tak by se ti nelíbili takoví bojovníci...“

„Kolik vás je?“ zmohl se Helgi na otázku.

Mordred pohnul rty v naznačeném úsměvu. „Když odpovím, že jsem sám, vrhneš se na mne, vikingu. Když řeknu, že je nás víc, prorazíš mezi vojáky, vyskočíš na koně a pokusíš se mi zmizet. Tady v těch lesích to není nic těžkého.“

Helgi mlčel. Očima ohmatával Leifovo tělo, ležící bez pohnutí na zemi. Krev nebyla vidět. Alespoň zatím.

„To dítě jsem porazil už podruhé,“ ukázal Mordred na Leifa a seskočil z koně. „Je to tvůj syn?“

„Jsem... Byl jsem pobočníkem jeho otce.“

Děšť zhoustla a srážel ze stromů první zažloutlé listy.

„Troufl by sis na všechny tři najednou?“ promluvil Mordred. Opíral se zády o svého koně a žmoulal v ruce dlouhé, černé chlupy, které jeho zvířeti visely ve zplihlých chumáčích až ke kolenům.

Helgi se pohrdavě zasmál: „Třeba na deset...“

„Jsou tvoji,“ kývl král.

„A potom?“

„Potom si vezmi tady tu trosku, a můžete se pokusit odejít z mé země... Pokusit!“ zdůraznil.

Všechno nasvědčovalo tomu, že bělovlasý král přijel sám, ale Helgi nechtěl riskovat. Leifovo tělo leželo příliš blízko jeho meče.

Jeden z vojáků bojácně pootočil rožněm a rychle se stáhl k ostatním.

S vytasenými meči se oba krajní rozešli do stran a pokusili se sevřít vikinga do kleští.

„Boj!“ rozlehl se lesem Mordredův silný hlas a vzápětí zaznělo stejně krátké a úsečné slůvko v kambrijštině.

„Odiin!“

Vikingova čepel prosvištěla vzduchem jako Thorovo kladivo. Drtivým úderem smetl nepřítele po levé straně a jeho meč na okamžik uvízl v drátěném osníří. Helgi zaklel a pomohl si nohou. Srazil mrtvé tělo k zemi a přitiskl se zády ke skále.

Bělovlasý obr cosi vykřikl, ale nebyl čas jej poslouchat. Vojáci věděli, že tohle je jediná šance zachránit si život. Helgi v poslední chvíli zahlédl, jak jeden z Keltů sbírá ze země kámen. Vyskočil, a v totéž okamžiku, kdy se znovu dotkl půdy, vyrazil vpřed. Vodorovným sekem zaútočil na bok jednoho z protivníků. Kelt sice ještě stačil úder vykrýt, ale jeho meč ze surového železa se zakovaným ocelovým ostřím praskl. Helgiho zbraň sklouzla po chrániči zápěstí a hladce oddělila dlaň od zbytku ruky.

Nestačil se ani nadechnout. Za zády vytušil pohyb, padl k zemi, překulil se stranou a zespodu prudce zabořil meč do podbřišku posledního z Mordredovy hlídky. Obrátil se na břicho a zadýchaně se postavil.

„Šlo to rychle,“ odfoukl si.

Mordred zamyšleně přikývl, popošel několik kroků k Helgimu a prudkým výkopem mu vyrazil zbraň z ruky.

„Jsi unavený,“ zašklebil se vikingovi do obličeje, zprudka sevřel jeho ruce a zkroutil mu je za zády. „Dovolil jsem ti, pro případ, že zvítězíš, pokusit se odejít. Svou šanci jsi právě propásl. Nemůžeš uniknout,“ dodal sladce. „Ani ty, ani tvůj přítel ode mne nebudete mít pokoj, dokud mi nevrátíte to, co jste vzali.“

„Takkasgravakkak?“ vyhrkl Helgi a vzápětí toho zalitoval.

„Správně,“ ožil Mordred. Obrovskou tlapou svíral Helgiho ruce a druhou je omotával provazem. „Nevím, k čemu vám je, a ani mne to nezajímá. Kousek odtud je moje hradiště, ukryté v lesích tak, že o něm neví ani lidé, ani běsi. Embarrova kopyta ať mne rozmetají na prach, jestli z vás to zaklínadlo nedostanu...“ Spiklenecky zamrkal levým okem. „Pamatuj si, vikingu, že jediné, co k tomu potřebuji, jsou vaše ruce, aby znovu vyryly zaklínací nápis do hliněné tabulky. Pokud mi nebudete chtít pomoci, můžete o všechno ostatní přijít. Oči, jazyk, nohy... I bez střev můžete pár hodin žít...“

Opět vyskočil do sedla a dotkl se špičkou meče Helgiho zad.

„Pohni sebou, ryšavá brado. Probuď tu trosku na zemi a už jděte! Pořád do kopce. Vichry lesa vás udeří do zad a budou vás popohánět. Kanci si budou třít hřbet o kmeny stromů a nedovolí vám uskočit ze stezky... Pojedu za vámi, a není mým zvykem uprchlíky hned zabíjet, nýbrž trhat mezi koňmi. Pamatuj si to!“

Helgi padl na kolena a poštučováním hlavou se snažil Leifa probrat k životu. „Až dorazíme k hradišti, rozlučte se se světem,“ zaslechl ještě nad sebou velitelský hlas krále z Cambrianských hor. „Už ho nevidíte...“

* * *

Železem pobitá dvířka práskla ve veřejích a někdo zvenčí zasunul závoru.

„Vězení,“ hlesl Helgi.

Tmavá kobka bez oken byla vyhloubená ve svahu. Stavitelé se ani nesnažili zasekat ji do skály. Strop a stěny byly obloženy nahrubo otesanými prkny, rozepřenými do stran a svisle silnými trámy.

Leif přešel několik trámů ve výši pasu a uvelebil se u zadní stěny.

„Jestli si vážně myslí, že jsme to byli my, tak budeme dlouho umírat,“ pronesl navenek nevzrušeně. „Zabít nás ale nenechá, dokud si nebude jistý, že jsme mu *takkasgravakkak* skutečně nevzali my. Třeba se mezitím naskytne šance k útěku...“

Helgi se posměšně uchechl: „Ta možnost trvá jen do prvních otázek. Pak už nebudeme mít sílu ani zavřít oči bez rozkazu. Mám dojem, že vřezávání orla do zad by bylo matčiným pohlazením proti tomu, co si vymyslí tenhle blázen.“

„Zůstala tam Ethelredova hlava a zlato,“ začal Leif odjinud.

„Mohli to najít?“

Mladík mlčky zavrtěl hlavou, aniž by si uvědomil, že jej Helgi nemůže ve tmě vidět. „Dobře jsem to schoval, do skalní rozsedliny. Už v noci na to ale mohou přijít lišky, a potom by byla celá cesta zbytečná.“

„Musíme zmizet ještě do večera,“ ztišil Helgi hlas a pokusil se přelézt trámy, aby se dostal blíž k Leifovi. Byly pro něj příliš vysoko, a tak si lehl na zem a proplížil se pod nimi. „Vchod do kobky je blízko palisády. Kdyby se nám podařilo závoru vylomit, strážce je jen jeden...“

„Všichni tu budou, jenom uslyší první ránu. Panty jsou kovové, ty nevyrazíme ani trámem...“ Leif se zakuckal. „Ani trámem,“ zopakoval.

Helgi ve tmě odfrkl: „Myslíme oba na stejnou věc?“

Leif vzrušeně vstal: „Jak můžeme být hluboko?“

„Pár sáhů.“

„Vypadá to, že nejdřív postavili dřevěnou boudu, a pak ji zasykali zeminou,“ uvažoval Leif. „Pro jistotu ji ještě rozepřeli trámy.“

„Jestli se nám podaří je vyrazit...“

Oba vstali a opět začali zdolávat dřevěné překážky, aby se dostali ke vchodu.

„Nic nemůžeme ztratit,“ supěl Helgi, když podlézal poslední trám. „V noci a zítra už bude pozdě na jakýkoliv pokus o útěk.“

Přecházeli kolem stěn, kopali do trámů a pokoušeli se najít místo, kde by se dal jeden z nich vyrazit bez přílišného hluku.

„Tady,“ ukázal Leif k pravé stěně vězení a pověsil se na konec hrubě otesaného trámu, nejbližšího ke vchodu. Helgi přiskočil na pomoc a zapřel se patami do země.

Dřevo drželo, jako by za ta léta vrostlo do stěn.

„Teď,“ hekl Leif, ale vzpěra se ani nepohnula.

„Musíme podrazit jeden z těch svislých!“

Oba dva se zapřeli zády do stěny a nohama do kusu modřínového kmene, zajišťujícího stropní výdřevu.

Dřevo zapraskalo a seshora se sesypala sprška hlíny.

„Znovu!“

Od paty dřevěného sloupu odletěl klínek a kulatiny držící strop se prohnuly pod tíhou zeminy.

„Dělej! Vykopni to!“ Helgi se přesunul stranou, neboť právě na jeho místo padalo nejvíc hlíny, a znovu se nohama opřel do dřevěného pilíře stropu.

Trám uhnul spodkem ze svého lůžka. Leif do něj ještě několikrát kopl a uskočil k východu z kobky.

Ve skřípání a praskání stropní výdřevy zanikly výkřiky zvenčí. Za roky, co vězení stálo, kulatiny a desky stropu prohnily a tisíckrát se promáčely za dešťů a zim. Teď stačilo jen málo, aby se podvolily tíze zeminy. Žlutý jíl a černá zem se provalily dovnitř.

Zbytky stropních desek se rozlétly do stran, několikapalcový kus prolétl těsně kolem Leifa a prudce narazil do dvířek kobky.

„Tišeji to nešlo,“ zasyčel Helgi a pobaveně pokrčil rameny.

Zvenčí bylo slyšet křik a kroky, blížící se k závoře.

„Tady nás hned najdou,“ vyhrkl Leif a popadl přítele za ramenní šev drátěné košile. „Musíme víc dovnitř...“

S prásknutím povolila další prkna a pár balvanů, jež propadly dolů spolu s jílem, srazilo trámy vodorovné výdřevy. Stěny kobky se na několika místech zhroutily dovnitř.

Leif strhl Helgiho za sebou a vběhl s ním do spršky hlíny a drobných kamínků. Právě včas.

Někdo venku vyklepl závoru, dvířka se rozletěla a do tmy zažářila pochodeň.

„Ticho,“ stačil Leif zasyčet. Stěna kobky se za nimi vydula jako vřed a praskla téměř ve stejném okamžiku, kdy se o ni oba muži opřeli. Prohnulé zbytky kulatin je srazilo do kolen a přitlačily k zemi.

„Jestli spadne všechno, je po nás,“ zasténal Helgi. „Při všech běsech Niflheimu...“

„Hej!“ Ve vchodu někdo přešlapoval, ale netroufal si vejít dovnitř. „Jste živí?“

Těžký blok hlíny se odlepil od stěny kousek od obou vikingů a žuchl na dno kobky. Nad ním se objevilo sluneční světlo.

„Musí nás to zasypat, jinak nás najdou!“

Helgi se nadechl, aby něco dodal, otrásl se, když mu mezi zuby zaskřípal písek a zůstal potichu. Jen skrčil nohy a vši silou kopl do zbytků stěny, jejíž část je před chvílí srazila k zemi a poprášila hlínou.

Zemina nebyla rostlá ani v těchto místech. Mezi zažloutlými kořínky trav, trčícími z černé půdy, se objevila trhlina. Nekonečně dlouhou dobu se zvětšovala, až se nakonec ze stěny vylomil velký kus hlíny a pomalu se překlápěl na ně.

„Nadechni se,“ hekl Leif, a pak už je obklopila tma a obrovská tíha, která jim brala dech...

* * *

Nehty měl sedřené do masa a z prstů si snad už po tisíci olizoval krev. Nízká klenba, kterou si vyhrabal nad sebou, se propadla a drobné kousky vlhké hlíny mu zasypaly nos a uši.

Noc už trvala dost dlouho na to, aby se mohl pokusit vyhrabat ze zajetí země. Opatrně, a co nejtíšeji odstranil zeminu a drny nad obličejem. Konečně se mohl nadechnout čerstvého vzduchu. Jen ztěžka potlačil vzdech, a jak jen to šlo, zakoulel očima, aby mohl obhlédnout co největší část okolí.

Nad Mordredovou lesní pevností zářily hvězdy a od brány sem dopadalo světlo z nočního ohně strážných.

Nikde nikdo. Nejspíš si všichni myslí, že už je po nich. Kdo by taky mohl něco takového přežít?

Nabral do dlaní trochu jemné hlíny a plivl do ní. Hlínu promísil se slinami a jemné blátíčko si rozetřel po tvářích.

„Helgi?“

Šeptal, mluvit nahlas se neodvážil. Celé odpoledne cítil Helgiho vedle sebe a nemohl se ani zeptat, jestli je s ním všechno v pořádku.

„Helgi?“

Chvíli po tom, co je zasypal poslední blok zeminy, procházeli Mordredovi zbrojní po propadlé kobce a píchali do země oštěpy a meči. Co když...?

Pokusil se potichu vyprostit ze sevření jílu a zbytků rozdrceného dřeva, ale ani se nedokázal pohnout.

Nad hradbou stromů před pevností vyšel měsíc a viking jej okamžitě proklel. Prostranství mezi bránou Mordredova sídla a plátěnými příbytky vojáků se zalilo světlem skoro jako ve dne.

Znovu zaryl nehty do půdy. Nyní ale musel postupovat nanejvýš opatrně.

Trvalo to nekonečně dlouho, než se dokázal osvobodit nato-lik, aby se mohl posadit. Zkroutil se na zemi tak, aby si dosáhl k nohám, a jakmile se mu je podařilo uvolnit, několikrát je přitáhl k tělu a opět narovnal. Ubezpečil se, že ani jedna není zlomená, a hned nato se obrátil ke kupce hlíny a drnů, pod níž by mělo být Helgiho tělo. Teď už vyprošťování probíhalo rychleji. Přesto se Leif před každým pohybem pozorně rozhlédl, jestli se náhodou některý ze strážných nedívá jeho směrem.

Rukama odhrnoval hlínu do díry po sobě a za chvíli už zavadil malíčkem o ramenní šev drátěné košile. Protlačil ruku pod bezvládným tělem a vytáhl na vzduch Helgiho hlavu i s hliněnou maskou na obličej.

„Helgi!“ sykl mu do ucha.

Žil. Leif zkušeně prohmatával hlavu a pak levou ruku, kterou se mu už podařilo vyprostit. Potom začal hrabat dál. Šlo to ztěžka a pomalu. Musel dávat pozor nejen na vojáky bělovlasého smrtáka, ale také aby se náhodou nedotkl možného zranění na Helgiho

těle. Zasténání nebo výkřik by je okamžitě prozradily. Opatrně odstraňoval hrudky hlíny a přitom se chvěl zimou. S přelomem noci přišlo chladno.

Naklonil se nad tvář, která v měsíčním světle získala bledou, mrtvolnou barvu, a stiskl mezi prsty jeho nos. Viking zachrčel, otevřel ústa a zalapal po dechu. Leif okamžitě pustil nos a zacpal příteli ústa.

„Spal jsi,“ zašeptal ulehčeně. „Bolí tě něco?“

„Kotník,“ ztěžka přikývl Helgi a zvedl se na loktech. „Jen ta bolest trochu polevila, nedokázal jsem udržet oči otevřené.“

Leif se obrátil na břicho a po hrstech a jednotlivých kouscích zpuchřelého dřeva začal osvobozovat jeho nohy.

Od brány až sem dolehla jakási mručivá melodie. Strážný vyšplhal na ochoz palisády, nekonečně dlouho se rozhlížel a zase se vrátil zpět k ohni.

Kousek do svahu, za druhým příkopem, bylo vidět v oknech obytné věže světlo svic. Chvillemi se zatmívalo, jak někdo vyhlížel ven na nádvoří. V těch okamžicích Leif kameněl a chránil se pohnout, dokud se opět neobjevil mihotavý přísvit voskovic.

Nevěřil by lesnímu králi, ovládajícímu polovinu bývalého království legendárního Artuše, ani vlídný pohled. Připadal mu jako někdo, kdo nepatří do tohoto světa, jako přerostlý skřet ze Vztek-lých hor v severním Norsku... Jako někdo, komu přejí všichni běsi, anebo je sám jedním z nich. Určitě vidí v noci stejně jako za světla...

Odhrnul poslední zbytky hlíny a co nejjemněji položil ruce na Helgiho kolena. Prohmatal stehna a sjel rukama o kus níž.

„Dokážeš se postavit?“

„Brní v tom,“ zavrtěl Helgi hlavou. „Vypadá to, že už se do moře přes bort lodi nevymočím.“

V okně věže se opět objevila silueta obří Mordredovy postavy a oba vikingové bleskově splynuli se zemí.

Leifovy prsty promačkaly lýtka a Helgi skrčil nohy, jak jen mu to bolest v kotníku dovolovala. „Nic,“ šeptl bývalý pobočník dánského krále. „Zkus níž...“

„Tady?“

Helgi zasykl a němě přikývl. Nad levou botou měl velký otok, sálající horečkou.

Leif odtrhl spodek nohavice a nacpal jej Helgimu do úst jako roubík. Počkal, až zraněný skousne, a pak zkušeně ohledal opuchlinu. „Kosti jsou v pořádku,“ zašeptal. „Potřebuješ jen pár dní klidu.“

„Aby se kroutili pod jedem jak Loki,“ zaklel kulatoučký viking. „S tím se odsud nedostanu a znovu se zahrabávat do hlíny nemá smysl. Nejspíš mi už někdo hlídá ve Valhalle místo u stolu. Zůstanu, ale nečekej, že je zdržím. Za rychlou smrt se dneska platí zlatem.“

„Mluvíš jak stará bába, když ji ofoukne vítr. Taky by chtěla hned umírat... Nepůjdu sám. Chtěl jsem zabít stráž, přelézt bránu a zmizet v lese,“ šeptal Leif.

„Pustí za tebou psy,“ namítl Helgi a setřel si pot z čela. Noha zase začínala bolet. „Mají tu psinec. Celý den je bylo slyšet.“

„Tak jak tedy...?“

„Jedině na koních a štvát je až k hranici. Přes Offův příkop se za tebou neodvážím...“

„Mercia je bez krále,“ nesouhlasně zavrtěl hlavou mladší z vikingů. Umíchal ještě jednou bláto z hlíny a slin a rozmazal je Helgimu po obličejí. Počkal, až opět nastala chvíle, kdy by se mohl pohnout, a pak se zvedl na všechny čtyři. „Počkej tady, přivedu ti koně.“

Helgi osaměl. Sklouzl zpět do prohlubeniny, která jej ještě před chvílí ukrývala, a s pocitem bezmoci zalehl k zemi. Neměl po ruce meč ani nůž, aby se mohl v případě potřeby bránit. Měl jen ruce a zchromlou nohu.

Chvíli kolem sebe hmatal, až našel několik větších kamenů a naskládal si je blízko sebe.

* * *

Hned jak se Leif dostal z rozryté půdy nad bývalým vězením stranou, padl k zemi a odkutálel se do největšího stínu těsně pod palisádovou hradbou. Byl mokrý, ztuhlý zimou a celodenním utrpením pod hromadou hlíny. I když už dávno přestalo pršet, vítr byl studený a s nepříjemnou vlezlostí pronikal provlhlou koženou kazajkou až k tělu.

Ve stínu se postavil a protáhl se. Udělal několik dřepů a mnul si ruce tak dlouho, dokud si nebyl jist, že v nich opět získal bývalý cit.

Měsíc se schoval do rychle letících mraků a kraj potemněl.

Leif se přitiskl zády k palisádě z mohutných kmenů, prokládaných opukovými kameny, a zaposlouchal se do tmy. Od ohniště strážných přinášel vítr chraptivý smích, vždy umlkající ve chvíli, kdy se v okně věže objevil nejvyšší pán pevnosti.

Chtěl především najít ohradu s koňmi, a pokud to bude jen trochu možné, pak i svoje a Helgiho zbraně. Zvyk na svůj meč často rozhoduje v bitkách. A určitě se nějaká strhne, až se budou snažit uniknout z lesní pevnosti.

Pustil se podél palisádové hradby dál od brány. Už po několika desítkách kroků se ve světle vyhasínajících ohnišť objevily štíty chalup. Bylo už pozdě a vládl tu klid a ticho. Celá osada se zřejmě táhla v dlouhém pruhu mezi palisádou a vnitřním obranným příkopem. Viking se přikrčil. Dotýká se špičkami prstů vlhké půdy, přiblížil se ještě o pár kroků. Ztuhl a zhluboka nasál vzduch.

Ne, tady koně nebyli.

Někde mezi chalupami se rozkřičelo dítě a z psince pod hlavní, obytnou věží mu odpovědělo kvílivé, jakoby vlčí zavytí.

„Cítíš bratry,“ usmál se viking pro sebe. „Dánští vlci dnes ukáží, co dovedou...“

Před jednou z chalup se objevilo světlo pochodně a několik temných postav přeběhlo z jednoho stavení do druhého. Leif se přitiskl k zemi a i oči zavřel, aby se neprozradil svítícím bělmem.

V téže chvíli, kdy se chtěl zvednout na rukou a odplížit se zpět, ucítil mezi lopatkami chladivou čepel meče.

Přilepil jazyk na spodní patro. „Asi jsem trochu přebral,“ zablábolil pozměněným hlasem. „Jdu domů, vojáku, nevidíš...?“

„Nejsem voják... A ten by ti ani nerozuměl. Tady se mluví kambrijsky, hlupáku.“

Byl to hlas dívky. Leif by se rád otočil, ale netroufal si.

„Pusť mne,“ promluvil znovu, ale vypadl z role a zapomněl překvapením změnit hlas.

Dívka se tiše rozesmála. Poklekla vedle něj na jedno koleno, ale zbraní neuhnula ani o kousíček.

„Ty jsi jeden z těch Severanů, o nichž si všichni myslí, že už do-
dýchali,“ zašeptala.

Nečekala na odpověď a Leif to poznal. Ležel mlčky vedle ní, kousal se vzteky do rtů a krčil nos před pachem ovčího lejna, které muselo být někde hrozně blízko.

„Možná jste přežili oba,“ promluvila znovu a vyměnila si ruce, svírající jílec meče.

„Jestli začneš křičet, tak tě zabiju,“ hlesl Leif.

„Já zabiju tebe!“ Hlas jí ztvrdl a špička zbraně propíchlá kůži na zádech.

„Co bys chtěla za to, když na mne zapomeneš?“

„A co od vás chce Mordred?“ odpověděla otázkou. „Zaklínadlo přece, a já je chci taky!“

„Na co?“ Leifovi připadalo nanejvýš nedůstojné, kroutit se na zemi té vesničance u nohou, ale pořád nemohl nic dělat.

„Jsem jeho dcera a vím, jak je použít,“ zašvitořila a v jejím hlasu se dal vycítit pobavený tón nad tím, jak sebou viking trhl. „Můj otec by ho měl jenom pro svůj prospěch...“

„A ty?“

„Já je budu mít zase pro svůj!“

„A potom mne necháš jít?“

„Ano.“

„Nebudeš nám bránit v útěku?“

Přikývla.

„Pomůžeš nám v útěku?“ zkusil Leif a sám se usmál nad svou drzostí.

„To se rozumí,“ překvapila ho. „Nemám zájem, aby otec věděl, že já jsem novým majitelem...“

„Zaklínadla?“

Přikývla.

„A ještě mi prozradíš, k čemu vlastně je...“ Tomu, co o něm říkal Kaherdin Zrůda, moc nevěřil.

Zaváhala, a nakonec přikývla. „Až mi ho dáš!“

KAPITOLA 2

Černá smrt

Leif vyčerpaně dosedl do kožešin, rozložených na jediném lůžku v chalupě. Pročísl prsty medvědinu a padl na záda. Všechno kolem dýchalo bezpečím. Oči se mu začínaly samy zavírat a plamínek svíčky se rozpíjel v slzách, pro něž nebyl důvod.

„Už toho bylo dost,“ zašeptal potichu sám pro sebe.

Najednou mu vůbec nechyběly dny strávené na moři, ani dobyvačné výpravy proti proudu franských řek. Rozhlédl se po chalupě docela jinýma očima.

Takhle se natáhnout a čekat, až přijdeš z tržiště... V duchu se sám té představě zasmál. Nedovedl si ji už vybavit jinak, než s její zlatou zbraní v ruce... Epono... Kdyby bylo někde na světě místo, kde na mne čekáš, ani bych si nevzpomněl na otcův trůn...

Rozbíhající se vzpomínky přervalo vrznutí dveří. Leif bleskově vyskočil a skryl se za stůl.

„To jsem já,“ zaslechl dívčí hlas. „Pojď mi pomoci.“

Vystrčil hlavu a zaklel. „Dohodli jsme se, že o nás nikomu neřekneš!“

„A jak bych dokázala dovléci tvého přítele až sem? Má dobře dvě stě liber...“

Mladý, černovlasý Kelt dotáhl Helgiho až k lůžku a tam jej shodil z ramene. Helgi hekl a padl na záda zrovna tak jako před chvílí Leif.

„Jsi si jistá, že hned nepoběží za tvým otcem?“

„Úplně,“ přikývla sebevědomě. „Ještě teď se vrátí a zničí stopy. Taky tam rozsype koření, aby psi nenašli stopu. Všichni si budou navždycky myslet, že jste zůstali pod zborcenou výdřevou. Půjďte odtud, až se ten tloušťík uzdraví.“

„Ten tloušťík zabil tři vaše vojáky dřív, než se stačil tvůj otec uvelebit v sedle,“ utrl se Leif.

„Vím,“ mávla rukou a pustila Kelta ven z chalupy. „Neznám jeho jméno a nějak mu říkat musím.“

Bez dalších slov společně Helgiho odstrojili a dívka se na chvíli vytratila ze dveří, aby se vrátila s hrstí bylin.

„Udělám mu zábal a necháme ho spát,“ špitla tiše. Slila horkou vodu z kotlíku nad krbem a spařila listy s několika cancoury červených kořínků. Helgi už spal, když mu konečně dotáhla velký, plátěný šátek kolem kotníku a přikryla jej medvědí kožešinou.

„Nemůže někdo přijít?“ zeptal se Leif. Celou dobu jen překážel a nyní si sedl ke stolu a odtrhl si kus chlebové placky.

„Máš strach?“ povytáhla obočí a zatvářila se vševědoucně. „Otec za mnou nehodí,“ zavrtěla hlavou. „Zajímala jsem ho jen v okamžiku, kdy mne matka počala. Kdybych neznala byliny a neuměla léčit nejlépe ze všech bylinářek a čaromor v těchto horách, už by mne dávno provdal za některého z gwyneddských rytířů.“

„A ostatní?“

„Nikdo si netroufne rušit služku boha Mabona, střežícího nemocné. A když, tak jen přes němého Arghua, který přinesl tvého přítele. Vždycky se stačíte schovat...“ Zmlkla, natočila si svou černou kadeř na prst a druhým ukazováčkem namířila Leifovi na prsa: „Zaklínadlo!“

„Ještě ne...“

„Nehraj si se mnou!“ Její pohled ztvrdl jako křemen. „Stačí, abych vykřikla!“

„Nechci, aby sis myslela, že se tě chystám podvést,“ vyhrkl nako zkroušeně Leif. „Můžeš nás svému otci vydat kdykoli se ti zamane. Já ti slibuji, že poslední den, který tu budeme, ti předáme všechno, co chceš. Venku v lese...“

„Váš nejvyšší bůh je Odin,“ řekla tiše dívka a pročísla si prsty svoje dlouhé vlasy.

Leif mlčky přikývl. Plamen svíčky se bláznivě zatřepotal v průvanu a zase se uklidnil.

„Přísahaj na něj!“

Nasadil vážný výraz a sklopil zrak k zemi. „Přísahám při Odinovi a jeho oku, že splním vše, co jsem slíbil, pokud tak učiníš i ty.“ Zarazil se: „Neznám tvé jméno.“

Neodpověděla. Usmála se očima a najednou se jakoby proměnila. Její ruka na okamžik zůstala ve vzduchu. Zvláčněla. Tvrdý krunýř jejího pohledu roztál. Její prsty se propletly s jeho a odmítly jej pusit. Podvolil se jí jako dítě. Couvala před ním a její rty se pohybovaly v bezhlesé modlitbě. Snad k němu, nebo k lesním bůžkům lásky...

Na druhém konci místnosti stál opřený žebřík, vedoucí na půdu.

„Tam máš lůžko,“ špitla.

Leif se chytil modřínových příček a vystoupil na první. Viděl její oči. Čekal na ni.

Po špičkách se vrátila ke stolu, sfoukla svíčku a potmě šátrala zpět.

„Tady jsem,“ zašeptala a natáhl ruku do tmy.

Ucítil mezi prsty její vlasy a začal šplhat nahoru. Vystoupil na čtvrtou příčku a tváří se dotkl cípu jemné kožešiny. Odfoukl chlupy, které se mu dostaly do nosu a úst, a rychle se vyhoupl až nahoru.

„Jak...?“

„Luned,“ zašeptala a znenadání se ocitla vedle něj, jako by uměla létat. „Mám jméno věrných služebnic. Snad proto se mi tak nelíbí...“ Zajíkla se a přitáhla si jeho dlaň na tvář. „Říkej mi, jak chceš...“

Jak je to dávno? Leif si na okamžik vybavil vůni materiďdoušky a chrám šílených druidů... Kde jsi dnes, Epono? Ta dívka vedle mne si přeje, abych jí říkal jiným jménem. Co myslíš, které mne napadlo?

Já ale nechci. Jestli býváš někdy se mnou, aniž bych o tom věděl, pak dnes nebuď a odpusť. Nebudu jí říkat stejně jako tobě...

Ucítil Lunedinu dlaň ve své.

„Neuvidím tě...“

Zavrtěla hlavou, až mu její vlasy vnikly do očí. „Ruce toho dokáží víc než se jen dívat.“

„Luned...“

Na poslední chvíli se vymanila z jeho dlaní a odsedla si stranou: „Ta přísaha...“

„Co?“ rozmrzele zavrčel.

„Přísahal jsi na Odina, ale... Nejsi křesťan?“

V duši mu zatrnulo, ale přinutil se k tichému smíchu: „Jsem dánský viking. Mezi námi je jeden jediný křesťan, a to ještě z donucení.“

Přimhouřil oči, když ucítil její ruce kolem krku, a přetáhl si svou kazajku přes hlavu. Mordredova dcera...

On má bílé vlasy a ona černé. On má v očích smrt a ona...

„Jaké máš oči?“ vydechl a sklouzl rty na její břicho, chvějící se pod každým jeho dotykem jako vodní hladina.

„Černé,“ uslyšel jakoby odněkud zdálky. „Vlasy mám černé jako kormorán, oči mám černé jako...“

„A co ještě?“

„Už nic,“ zašeptala. „Moje kůže je stejná jako tvoje... Ráno uvidíš.“

* * *

Luned měla pravdu. V lesní pevnosti se pomalu na oba vikingsy zapomínalo. Nikdo nebušil na její dveře a vždy, když jí bylo potřeba, přišel pro ni tmavovlasý Arghu, pozorující každý Leifův pohyb žárlivýma, nenávistnýmá očima.

Leif to vycítil už to první ráno a dával si bedlivý pozor, aby ani pohledem nenaznačil, co se děje v noci v Lunedině chalupě.

Helgi vstal už po dvou dnech a začal pomalu chodit kolem stolu. Luned pravidelně přikládala na jeho zraněnou nohu obklady, máčené ve spařených listech a koříncích, a všechno nasvědčovalo tomu, že její léčitelská sláva není jen vybájeným výmyslem.

„Dnes v noci,“ řekla pátý den při večeři.

Bez překvapení přikývli. Nebezpečí jejich prozrazení se každým dnem zvyšovalo. Kdokoliv, kdo prošel v noci kolem Lunedina stavení, mohl zaslechnout tiché vzdechy nebo občasné Helgiho zachrápání.

„Mohu znát plán?“ ozval se bývalý pobočník dánského krále a bezelstně se na hostitelku usmál.

„Jednoduchý,“ odsekla popuzeně dívka. Pochopila Helgiho pochyby a v duchu mu nasypala do piva otrušík. „V noci vás zavedu k nejopuštěnějšímu místu u palisády. Arghu vám přistaví žebřík a na druhé straně se spustíte po laně. Potom se dáte přímo dolů, dokud nenarazíte na potok. Tam na vás počkám. Není to daleko a celou dobu na vás budou mířit kuše. Neradím vám nějakou hloupost. Se zaklínadlem mi neodejdete!“

Oba mlčky přikývli.

Blížila se noc, tolik očekávaná. Luned tentokrát neměla s přicházející tmou stejný lesk v očích jako ještě včera. Její myšlenky se upíraly k jedné jediné věci. *Takkasgravakkak* ji už strašil i ve snech...

* * *

Leif počkal, až Helgi uváže na hřebenu palisády lano, a pak se otočil k Arghuovi. Napřáhl ruku a usmál se. „Díky...“

Němý zavrtěl hlavou a ukázal na něho prstem.

„Yii,“ pokusil se promluvit, ale zbytečně. „Bluuep.“

„Ty?“ otázal se Leif šeptem a hned jej napadlo spojení. „Luned?“

Arghu spokojeně pokýval hlavou a zastrčil ukazovák do zkroucených prstů druhé ruky. Pak se tázavě podíval na Leifa.

„Ne,“ zavrtěl viking hlavou a licoměrně jej poplácal po zádech. „Ani jsem se jí nedotkl.“

Němý nahnul ani brvou a ukázal k žebříku, jako by jej už vybízel k odchodu. Leif bleskově vyšplhal vzhůru, nahoře přehmál na lano, odrazil se a přeskočil na druhou stranu palisády. Nohy zbrzdily pád o dřevěnou hradební zeď a viking začal pomalu ručkovat dolů.

V pevnosti zaplály ohně a od brány se ozval křik.

„Rychle!“ zaslechl tlumené volání Helgiho. „Někdo ji zradil!“

Posledních pár sáhů už raději seskočil. Oba vytasili své meče a s obnaženými zbraněmi se pustili mladou bučinou dolů, odkud bylo slyšet zurčení potůčku.

„Jsme tady!“ Leif se jen tak tak zastavil.

Tmavá stružka vody se vinula zrovna pod jejich nohama, ale po Mordredově dceři nebylo nikde ani stopy.

„Ještě počkáme...“

Helgi nespokojeně zavrtěl hlavou: „Chytnou nás. Ten poprask byl určitě kvůli ní!“

„Bez koní se nám to tak jako tak nepodaří,“ odsekl Leif. „Musíme počkat.“

Noční vánek přinášel od pevnosti stále silnější křik a hluk.

„Zvonění mečů,“ ozval se po chvíli Helgi. „To děvče si chce prorazit cestu ven, a není samo.“

Les zasténal dusotem koní. Jezdci se prohnali až děsivě blízko obou vikingů a zmizeli v hloubi lesa.

„Hledají nás.“

Přiblížila se další skupina. Těsně před potokem koně zvolnili trysk do cvalu.

„Leife?“

„Luned?“

Letmý polibek se smrtí za zády.

„Vedu koně,“ zajektała. „Ale oni už všechno vědí.“ Ohlédla se za sebe. Trhla udidlem a zpoza stromů vystoupili dva mohutní chlupatí hřebci. „Arghu mne zradil. Poslouchal za chalupou vždycky, když jsem k tobě přišla.“

„Ptal se mne, než jsem začal šplhat přes palisádu,“ vyhrkl Leif. „Řekl jsem mu, že nic nebylo.“

„Možná tě chtěl zabít sám, ale když jsi mu nic nepotvrdil, zaváhal... Naštěstí jim nedokázal vysvětlit, kde se máme sejít,“ otřela si slzy. Měla strach. „I tak je ale celý les plný ozbrojenců.“

Neustále se ohlížela zpět. Ze tmy vystoupilo několik mužů s nataženými kušemi.

„Ti jsou moji,“ zarazila rukou Helgiho meč. „Nastala chvíle, kdy už se ubráním jedině pomocí toho, co jste mi slíbili za svou záchranu. Jinak jsem už teď po smrti...“ Leifa zamrazilo. „Luned...“

Nenechala jej domluvit: „Jedině *takkasgravakkak* ho zadrží. Tady jsem nachystala dvě hliněné tabulky, abych si byla jistá, že mi zaklínadlo předá skutečně ten, kdo je vlastní.“ Jediným trhnutím rozvázala tkanici na sedlové brašně a vyjmula tenké cihličky ještě mokrého jílu. „Každý do ní vyryjte to slovo a já si je přečtu od obou. Tím o *takkasgravakkak* přijdete a předáte ho mně.“

Leif s ní zatrásl, aby se dostal ke slovu. Srazila jeho ruce dolů a podala oběma tabulku.

„Pište,“ štěkla a zarazila se. „Umíte psát?“

Mlčky zavrtěli hlavou.

Zlostně mrskla rukou a seskočila ze sedla.

„Povedu ti ruku,“ houkla Helgimu do tváře a vtiskla mu do dlaně drobné, bronzové rydlo. Znovu se ohlédla do svahu, kde se za stromy skrývaly palisády lesní pevnosti jejího otce... „Honnem! Povol zápěstí,“ rychle zašeptala.

Helgi sevřel nástroj v prstech a nechal dívku, aby mu na chvíli ovládla pravou ruku. Díval se do korun stromů a čekal, až bude po všem.

Luned vykroutila rydlo z Helgiho prstů a podala je Leifovi.

„Teď ty!“

Chtěl jí to říct, ale pod namířenými kušemi by to byla sebevražda. Jestli chce ta černovlasá dívka přežít, musí pryč odtud. Nechal ji, aby vyryla celé znění zaklínadla do tabulky, a pak obě tichým, ale jasným a tvrdým hlasem přečetla.

„Takkasgravakkak!“ Rozbila tabulku o kmen stromu a sáhla po druhé.

„Takkasgravakkak!“

„Luned...“ Leif hekl po Helgiho kopnutí a zmlkl.

„Koně,“ ozval se kulaťoučký viking a natáhl se po uzdách dvou dlouhosrstých hnědáků.

Lesem zaburácelo troubení rohu. Štvanice začínala. Oba vikingsové se vyhoupli do sedel.

„Ještě nám něco dlužíš, Mordredova dcero,“ připomněl Helgi, sotva Leif už zase začal otevírat ústa. „Slíbila jsi, že nám prozradíš, k čemu to zaklínadlo slouží...“

„Není čas,“ tlumeně vykřikl Leif.

„Je,“ mávla dívka rukou a z jejího chování vymizel strach jako mávnutím kouzelného proutku.

Nocí prosvištěl netopýr a zaklesnul se drápky na bukové kůře.

„Je to zaklínadlo z doby, kdy ještě nad královstvím Loonoi nebylo moře,“ začala Luned se svým vyprávěním. Její úzkost byla ta tam. „Na nádvoří hradu, který se jmenoval stejně jako král té

země, byl uložený ve zlatém lůžku zelený kámen, který v noci svítil a hřál. Říkalo se o něm, že kdysi patřil obrům...“

Někde blízko cinkla podkova o kámen a všichni ztuhli. Sotva deset kroků od nich přebrodila potůček ohromná silueta cymranského krále na svém černém hřebci a zmizela v jednolité tmě mezi stromy.

„Musíme pryč, Luned!“

„Mám zaklínadlo, které jej udrží dost daleko...“

„Nemáš!“ vykřikl vztekle Leif a plácl jejího koně po zadku.

Vzepjal se a vyrazil vpřed.

Oba vikingové zařali paty do slabin svých zvířat a několika skoky dívku dostihli.

„Pojedeš s námi do Mercie!“

Konečně ovládla svého koně a ztuhla, vzepřená v třmenech jako socha, jíž právě vzali život. „Cos to řekl?“ vydechla.

Helgi pobídl své zvíře, a natlačil se s ním k ní. Sáhł po její uzdě a vykroutil ji jí z ruky.

Vyrazili vpřed. Les byl tu noc živý. Odevšad se z křovin a zpoza stromů vynořovaly postavy bledolících Keltů. Jako lesní přízraky se hnali k uprchlíkům a pozvedali proti nim své zbraně, zalité stříbrným světlem měsíce.

Leif a Helgi měli jednoduchou úlohu. Nemuseli hledat mezi pěšáky a těmi několika jízdními, kdo z nich patří k nepřítelům. Byli jimi všichni. Polštáře tlejícího listí lačně vsakovaly krev a dánská ocel hladově kosila vojáky keltského krále.

I Luned se už pomalu vzpamatovávala ze svého zklamání. Šlo jí o život stejně jako jim. Vyrvala Helgimu uzdu svého koně z rukou a sama se začala ohánět krátkým, jednoručním mečím.

Postupně ubývalo nepřítelů a v lese začínalo svítat. Koním odlétała od huby pěna, stále častěji klopýtali a uprchlíci se v sedlech drželi už jen se zařatými zuby.

„Jsme z toho venku...“ Leif přitáhl koni uzdu a přinutil jej přejít do klusu. Po pár krocích se zastavil a ohlédl se po ostatních.

I Helgi už přinutil svého hřebce zastavit. Jen Lunedina klisna se začala vzpínat.

„Pošlou za námi psy.“

„Nee...“ vydechla dívka a konečně svoje zvíře uklidnila. „Otec ví, že by se mu pustili za první liškou nebo zajícem. Nejsou vycvičení, a vlastně to ani nejsou psi. Jen vlci. Zabíjí samice a vybírá vlčata do své smečky...“ Lunedino zvíře už zase jen tak zničehonic začalo vyvádět a opatrně vyhazovat, jako by se chtělo ujistit, že dívka na něm pořád sedí. Možná bylo zvyklé na těžší jezdce. Zatančilo kolem obou vikingů, a teprve když Leif sjel ze sedla a popadl klisnu za udidlo, se zvíře uklidnilo. Lesní princezna poděkovala úklonem hlavy a zmateně se rozhlížela: „Kde jsou ti, co byli se mnou?“

„Nestačili nám.“ Helgi tím řekl všechno. Kde oni prolétli jako blesk, tam se vzápětí vynořily oštěpy a píky z křovin podél lesní stezky a srazily k zemi těch pár Lunediných věrných.

Ani jí to nepřišlo. „Musíme dál. Už teď se žene posel k hranicím.“ Strach a nejistota ji nutily, aby se držela těch dvou cizáků, ale v duši cítila jen a jen nenávisť. Podvedli ji, a teď se s nimi ještě musí plahočit kdoví kam...

„Toho už stejně nedohoníme,“ mávl Leif rukou a pokračoval: „Víš, kde nás zajali?“

Přikývla: „U skalek. Znáám to místo.“

„Veď nás! Nejdřív musíme tam!“

Koně se pustili do svahu jen krokem. Před svítáním vládlo v bukovém pralese šero a bylo by nebezpečné štvát koně v krajině, kde každým okamžikem před jezdci vystávaly tmavé kontury bludných balvanů.

Lesní pevnost neležela od skalního tábořiště příliš daleko.

„Tady,“ ukázala Mordredova dcera před sebe.

„Ať ti to hledání netrvá dlouho,“ zamružel Helgi.

Leif jen mávl rukou a seskočil z koně. Bez nesnází poznal skaliku, u níž ho zaskočil bělovlasý král, a rozběhl se k ní. U úpatí skaliska vládla úplná tma, a tak se brodil poslepu závějemí listí a dlaní klouzal po mokrém kameni.

Teprve když už nabýval přesvědčení, že se zmýlil, zavadil prsty o hranu úzké rozsedliny. Vypjal se na špičky a natáhl ruku co nejdál mezi kamenné bloky.

Zdalo se, že je skrýš netknutá. Hmatem našel řemen sloužící jako popruh vaku a zatáhl. Vak sebou ani nehnul. Zapadl vlastní tíhou do skalní štěrbiny a uvízl tam.

Leif trhl řemenem a na jeden ráz dostal vak na slabé světlo začínajícího dne. Spokojeně jej potěžkal a usmál se, když zaslechl, jak uvnitř zachřestily gwyneddské denáry. Přehodil si řemen přes rameno a natáhl ruku do rozsedliny ještě jednou.

Ranec s Ethelredovou hlavou chyběl!

Leif zaklel a odhodil zlato stranou. Rukama nahmatal na černé skále chyt těsně nad horní hranou šikmé rozsedliny, nohou našel úzkou římsu, vodorovně lemující skalku kolem dokola, a vytáhl se vzhůru. Teď už dosáhl rukou hlouběji.

Naslepo zašátral po drolivých stěnách, až zachytil malíčkem o provlhlé plátno rance. S hekáním si jej přitáhl blíž a ucítil žaludek až v krku, když na něho zaútočil mrtvolný pach trofeje.

Za rancem se táhl závoj malých mušek a na několika místech bylo už plátno prožrané od hmyzu.

„V tom šeru to nevidím,“ houkl přidušeně Helgi a hlasitě si odplivl, „ale než ji dovezeme do Dánska, zbude z ní jen lebka.“

Luned znala Leifův příběh. Líbil se jí a vřdycky ráno po milování si jej nechávala vyprávět. Ptávala se, jak vypadá Godfred, když se mračí, jaké má oči franský král... Teď popojela k Leifovi a drcla čepelí mečíku do zapáchajícího rance. „Sežeňte si velkou

nádobu s kořalkou a hlavu do ní ponořte. Vydrží přes celou zimu.“

Nemuseli se už dál zdržovat. Leif se vyhoupl do sedla a pobídl hřebce do kroku. „Nepustíme se rovnou k hranici, ale co nejdál na jih. Tam nás nebudou tolik čekat, a třeba se nám podaří překročit Offův příkop nepozorovaně.“

Koňské zadky se zaleskly potem a tři zvířata se pustila šikmo dolů z hřebenu Cambrianských hor.

* * *

„Jestli nás chytí, budeme tvrdit, že jsi rukojmí.“

Helgi vstal od ohně a protáhl se. Přicházející noc dýchala chladem a zimou a zvěstovala blížící se příchod studených dnů.

„Blázni,“ odušila Luned a zachumlala se do svého pláště ještě víc. Už jí byly vidět sotva oči.

„Proč myslíš, že jsme blázni?“

„Vůbec se vás nebude na nic takového ptát. Pohraje si s námi všemi, dokud nezjistí, kdo je vlastníkem zaklínadla...“ Dívka se zarazila a zvedla hlavu. „Nemyslím, že jste mi lhali, ale kdo potom má *takkasgravakkak*? Jak byste se o něm vůbec dověděli?“

„Potkali jsme se s tím, kdo se zaklínadla zmocnil doopravdy. Těsně před tím, než nás tvůj otec zajal,“ promluvil Leif. Obrátil se zády k ohni a couvl co nejbliž k plamenům, aby si prohrál záda. „Nepřihodíme trochu dřeva? Salaš nás kryje ze dvou stran a navíc si myslím, že jsme už dost hluboko na jihu. Tady nás čekat nebudou.“

Helgi se tázavě podíval na Luned. Co se týkalo toho, co všechno se dá čekat od Mordreda, byla jedinou osobou, která by mohla zkusit hádat.

Pokřčila rameny: „Jestli se sem z údolí někdo dívá, tak uvidí ohýnek stejně.“

Leif přiložil dvě polena ze zásoby v dřevníku a opět si dřep u ohně zády k plamenům.

„Nedopověděla jsi to.“

„Co?“

Ani jeden neodpověděl. Mlčeli a dívali se na ni.

„Stejně je to k ničemu,“ pohodila hlavou. „*Takkasgravakkak* je slovo, které bylo vyryto do zeleného kamene na nádvoří hradu Rivalen. Byl to sídelní hrad krále stejného jména. Každý, kdo navštívil hrad, si mohl to slovo přečíst, ale jediný král ovládal jeho moc. Po generace. Vždy když se blížila smrt, král napsal magické slovo na kousek hedvábné látky a dal je přečíst svému nástupci. Tak mu předal sílu zaklínadla i trůn.“

„Na co...“

Luned zvedla ruku pod pláštěm a zarazila otázky. „Zaklínadlo chránilo zemi před neštěstím. I zemi, i osobu toho, kdo je vlastnil... Pak se jednou stalo, že poslední král zemřel náhle, úkladnou rukou vraha. V tom okamžiku nebyl nikdo, kdo by zaklínadlo ovládal. Vrah si pospíšil na nádvoří a byl prvním, kdo si přečetl nápis na starém, zeleném kameni.“

Na krajinu Loonoiš přišla smrt a neštěstí. Syn mrtvého krále musel před samozvancem uprchnout, a i ten nakonec odešel ze země. Království Loonoiš přestalo být chráněno dávným zaklínadlem a dřív, než původce toho všeho zahynul, zvedly se mořské vlny a víc jak polovina země zmizela pod hladinou...“

„Kde to bylo?“ vydechl Leif.

„Jsi viking,“ řekla Luned. „Znáš moře. Tam, kde vaše drakkary otáčejí kolem nejzápadnějšího mysu Cornubie, nebo taky Cornwealasu, jak tomu poloostrovu říkají Sasové, tam se rozkládalo mrtvé království. Táhlo se jako most vstříc irskému pobřeží. Říká se, že z loonoišských útesů bylo vidět pobřežní pahorky Erinu.“

Helgi celou dobu nehnutě seděl a poslouchal. Teprve nyní se ozval: „Co se stalo se zaklínadlem?“

Dívka pokrčila rameny. „Vrah dorazil až do našich hor. Měl takové štěstí ve všem, co prováděl, že se dostal do podezření z čarodějnictví. Tady také po několika letech padl do rukou Uthera Pendragona, jednoho z nejmocnějších keltských králů. Sloužil mu, ať už z donucení, nebo dobrovolně, až jednou předal Utheru Pendragonovi i *takkasgravakkak* a hned na to zemřel na mučidlech. Od té doby zůstalo v našem rodě. Po Utherovi Artuš, pak Mordred, potom můj děd, pak otec, třetí toho jména... Teď...“ Zarazila se a oba si přeměřila pohledem: „Komu patří teď?“

„Jmenoval se Kaherdin Zrůda,“ řekl Leif a na chvíli se obrátil, aby přihodil pár větviček do ohně. „Mluvil o sobě jako o posledním mužském potomkovi loonoiských králů.“

Dívka se otrásla, ani ne tak zimou, a ucítila na zádech vyvstávající pupínky husí kůže. „Nač to potřeboval?“ Její pohled zledovatěl. Zvedla oči k noční obloze a podvědomě se přikrčila.

„Mluvil o sestře, kterou chtějí obětovat na usmířenou dračí zdechlině. Připadal mi chvílemi, že to nemá v hlavě v pořádku.“

„Není to blázen, jestli myslíš tohle,“ zavrtěla Luned hlavou. „Mluvil i o ušatých hadech?“

Leif pobaveně přikývl.

„Myslela jsem si to,“ zašeptala dívka pro sebe. „Napadlo mne to už zjara. Na stoncích verbeny je letos spousta nádorů...“ Zvedla se a ucítila mravenčení v nohou. „Znamená to, že se blíží tah draků,“ promluvila znovu, tentokrát polohlasně. Náhlý poryv studeného vichru rozmetal po okolí oharky z ohniště. Mordredova dcera se podvědomě schoulila: „Všichni bozi světa buďte milostivi k ženám a pannám na našich ostrovech!“

Luned toho mnoho nevěděla, jen co se dočetla v několika málo svazcích, které ještě stačila zachránit z vlhkých zdí rozpadávajícího se Camelotu.

Jednou či dvakrát za století nadcházel rok, kdy z mořských pustin na západě přilétali draci. Tehdy nastávala doba, kdy z ostrovů

Británie mizely dívky a ženy. Dcery z nejvznešenějších rodů i vesničanky z uhlířských chatrčí. Bandy vyvrhelů táhly od vesnice k vesnici, dobývaly malá, zemanská sídla a odjížděly s vozy plnými spoutaného lidského masa.

Přítom ve vnitrozemí nikdy nikdo ty šedozelené bestie, tiše a nehlučně plachtící oblohou, nespatriil.

Draci skládali svoje křídla k tělu a na dohled západních útesů Erinu mizeli ve vlnách. Dál na východ pronikl jen jeden kdysi dávno. Usídlil se v jeskyni na pobřežních útesech a tam jej zabil bájný hrdina Tristan...

Leif si vybavil vyprávění Kaherdina Zrůdy. „Není to taky potomek králů z Loonois?“

Luned se usmála a otrásla se zimou. „Ten nejslavnější, ten o němž jsem mluvila,“ řekla tiše. „Syn zavražděného krále Rivalena.“

Oblohou prolétlo pár létavic a zmizelo na jižním obzoru.

Neseděli venku dlouho. Helgi zadupal oheň, od doutnajícího konce poloshořelého klacíku zapálil knot neforemné lojové svíčky a rozkopl dveře do salaše.

„Vzali si zvířata s sebou,“ prohodil, když ještě jednou prohledal horský srub. „Chlív je prázdný a slepice nejspíš ani neměli.“

„Na horách se nechová drůbež,“ řekla Luned. Uhladila si lůžko, nejbližší ke krbu, a počkala, až do něj Leif nasype žhavé uhlíky zvenčí. „Každý tu má sokola nebo jestřába a naloví si tolik koroptví, kolik potřebuje.“

Leif vybral pár tvrdých, bukových polen a položil je z poloviny do žhavého popela. Rozfoukal oheň a narovnal se. „Kde jsou? Je někde v okolí trh nebo museli všichni na hranici bránit nám v útěku?“

„To druhé,“ hlesla dívka. Cítila únavu po celém těle a nyní už jen čekala, až se bude moci svléknout a zachumlat se do ovčích kůží. „Odvedli zvířata do nejbližšího hradiště, popadli kosy a šli nás hledat.“

Helgi zarovnal dveře truhlou a naskládal na ni všechno měděné nádobí, které ve stavení našel. Kdyby se v noci někdo pokusil vejít, zcela jistě by je rachot konvic a kotlíků probudil. Spokojeně poodstoupil a rozhlédl se. Okenice byly zavřené, už když na salaš dorazili, a zbývalo jen zabeďnit dvířka do chlěva na druhém konci dlouhé jizby.

Během chvilky s tím byl hotov, sfoukl svíčku a vlezl na lůžko pod oknem.

„Jak je odtud daleko k hranici?“ ještě se zeptal, ale nebylo nikoho, kdo by mu odpovídal.

* * *

Lunedina klisna tiše odfrkla a všichni tři v té samé chvíli přitáhli zvířatům uzdy.

„Bez koní projdeme snáz,“ už potřetí opakoval Leif.

Helgi se znovu přit nechtěl. Jen zavrtěl hlavou a vtlačil uzdu svého hnědáka Luned do dlaně. Sundal si řemení s mečem a hodil jí je do náruče. „Podívám se dál,“ ztlumil hlas. „Počkejte tady!“ Sklouzl ze sedla a neslyšně zmizel v porostu před nimi. Vnořil se do lískového houští jako lasička. Prosmýkl se mezi dvěma nízkými, rozložitými keři a po čtyřech se prodíral vpřed, kde by se už každým okamžikem měla objevit hranice.

Postupoval pomalu. Musel odstraňovat vrstvu suchých klacíků a napadaných lískových oříšků. Každé hlasité prasknutí skořápky by mohlo upozornit hlídky, že se někdo blíží k příkopu, který dal na pomezí s královstvím Cymru vybudovat před padesáti lety mercijský král Offa.

Helgi tušil, že kdyby nyní vstal a udělal ještě několik kroků, už by pravděpodobně mohl hranici spatřit. Opatrně se postavil a chystal se rozhrnout větve. V poslední chvíli zaváhal, rozmyslel si to a zase si klekl.

Naštěstí. Překvapivě blízko se ozvala drmolivá kambrijština a odněkud zprava odpověděl mnohem starší hlas. V duchu zalitoval, že nevezal Luned sebou. Možná by dokázala vyrozumět z řeči těch dvou, kolik ozbrojenců vlastně brání hraniční přechod, který by tu měl být někde nedaleko.

Přesto byl ale přesvědčen, že na druhé straně lískového houští čekají jen dva, nejvíc tři vojáci, možná jen vesničané s kosami. Nejlepší z Mordredových mužů určitě stráží hranici daleko severněji. Ten bělovlasý smrták mohl jen těžko čekat, že by se trmáceli tak daleko na jih.

Přesto se ale dalo předpokládat, že nezůstanou nepozorováni, pokud se pokusí projít. Helgi si dobře pamatoval, jak Mordred trestal zanedbání ostražitosti. Zcela jistě ani jeden z těch sedláků nechce skončit nalehnutím na meč... O to budou dávat větší pozor. A o to budou odhodlanější...

Připlížil se až k místu, kde se půda začala svažovat prudce dolů. Přikrčil se k zemi, aby nezavadil o povislé větve keřů, a po zadku sklouzl dolů. Přímo před ním, v zelené mozaice listů, zdobeného s přicházejícím podzimem žlutými žíhanci, se pohnulo cosi špinavě bílého, snad vlněná kazajka některého z hraničářů.

Helgi se co nejtíšeji převrátil na břicho a napjal svaly jako kočka před útokem. Zadržel dech a pravici přesunul na jílec dýky.

Zbytečně. Muž prošel dál a ani se nerozhlížel. Helgi zůstal i nadále ve střehu a v pozici, z níž mohl ve zlomku okamžiku zaútočit. Napínal zrak i sluch, ale už se neobjevilo ani neozvalo nic, co by svědčilo o přítomnosti lidí na mercijském pomezí.

Na černé hlíně, napůl skryté pod listím a oříšky, se pohnulo něco, co až do nynějška Helgi považoval za obnažený kořen. Vylekaně ucukl nohou a jen tak tak stačil uhnout zuřivému útoku vyrušeného hada.

Zmije okamžitě zaútočila znovu a zasekla se zuby do oka drátěné košile. Viking zazmatkoval a přitlačil rukáv i s hadím tělem

k zemi. Pokusil se hada rozdrtit, ale jedovaté zuby vyklouzly z drátěné pasti, sesmekly se dolů a zabořily se do Helgiho dlaně.

Před očima se mu zatmělo a žaludek vystoupil až do krku. Kolik času zbývá?

V duchu si vybavil dobu, kdy se jako nejmladší z loupežné výpravy Tokeho Křivonosa dostal k pobřeží kdesi na jihu. Jeden z jeho druhů byl v ruinách mrtvého města uštknut velkým hadem, který ve vzteku rozšiřoval svůj krk... Helgi tehdy musel jako nejmladší zůstat celou dobu u umírajícího a podávat mu vodu. Bylo to nejhorší umírání, jaké kdy viděl...

V záchvatu vzteku popadl zmiji za ocas a mrštil s ní kamsi před sebe. Věděl, že hadi z anglických vřesovišť nejsou takoví zabíječi jako ti na jihu, ale nedokázal z hlavy vyhnat obrázek muže, jemuž mezi rty bublaly sliny a z očí vytékala krev...

Dvakrát se zhluboka nadechl a snažil se ovládnout. Zvedl si dlaň k očím a podíval se na dvě malé, červené tečky. Ani to vlastně nebolelo. Jenom jako by se trny z ostružin zabodly do masa...

Zaposlouchal se do zvuků okolí, aby se ujistil, že nikdo nezpozoroval jeho zápas s hadem, posadil se na zem a vytáhl z pochvy zdobenou damascénskou dýku. Skousl rty a rozřízl polštářek dlaně od jedné červené ranky k druhé. Přitiskl ústa na místo zranění a střídavě sál a vyplivoval krev.

Nevěděl, co dál. Kdysi jen letmo zaslechl, že tohle dělají bylináři, když za nimi přijde někdo s uštknutím, ale nevěřil, že to stačí. Obrátil se do svahu a co nejrychleji začal šplhat zpět. Až na tu nepříjemnost se zmijí byl celkem spokojen. Hraničářů není mnoho a na koních se jim zcela jistě podaří probít na mercijskou pláň. Navíc budou moci hned zmizet Mordredovým vojákům z očí. Nikde tu nezaslechl ani neucítil koně. Nebude nikdo, kdo by je pronásledoval.

Vynořil se z křoví vedle Leifa tak najednou a neočekávaně, že musel srazit jeho tasenou zbraň.

„Kde je Luned?“ vyhrkl. Neustále si strkal mezi zuby zraněnou ruku a vykousával víc a víc krve. „Kde je,“ zahučel vztekle, když mu Leif hned neodpověděl. Divoce se rozhlédl a vyplivl plná ústa krvavých slin.

Mladší z vikingů schoval meč a ukázal bradou před sebe. Právě přicházela od hájku nízkých, pokroucených boučků.

„Za těmi stromy je úvoz a cesta,“ vysvětloval Leif. „Slyšeli jsme kupecký povoz, a tak se zašla podívat.“

Luned už byla na doslech a jen přikývla. Umlčela všechny případné otázky gestem ruky a přidala do kroku.

„Byl to kupec,“ potvrdila hned, jak k nim došla. „Gerik, Sas z Wessexu. Dodává zboží i do našeho hradiště.“

„Znáš ho?“ skočil jí do řeči Leif.

Helgi málem zapomněl na svou ruku, kdyby mu v ní v té chvíli bolestivě nezacukalo. „Uštkl mne had,“ řekl o něco hlasitěji, aby umlčel Leifa.

„Hned,“ přikývla. „Teď na podzim je hadí jed už slabý...“ Sehnula se k jeho dlani a začala s ní cvičit a masírovat, aby dostala ven co nejvíc krve.

„Řízni do toho ještě jednou,“ řekla a povzbudivě se usmála. „Hlouběji!“

Helgi poslechl a dívka se zase narovnála. „Znám toho kupce,“ navázala na dřívější rozhovor a odhodila si z čela pramen vlasů. „A on zná mne. Předstírala jsem, že přijíždím zkontrolovat hraničáře u příkopu, a ptala jsem se ho, kolik jich tam je. Uvěřil mi, ale i kdyby věděl, že jsem jedna z těch, kteří jsou na útěku, stejně by mi to prozradil... Na mostě přes příkop jsou dva a po padesáti krocích podél příkopu vždy jeden další. Pověděl mi ale ještě něco.“ Její tvář zvažněla.

„Takže se dá prorazit na koních?“

„Půjde to snadno,“ přikývla. „Ale nenechali jste mne domluvit. Řekl mi toho ještě víc...“

Vycítili v jejím hlase hrůzu a zvedli k ní oči.

Založila si ruce na prsou, jako by najednou nevěděla, kam s nimi. „Na druhé straně hranice je mor,“ zajíkla se. „Lidé se osypou boláky, tělo jim zčerná a umírají do tří dnů.“

„Jak to, že ho hraničáři pustili do země?“

„Mlčel o tom, hlupák. I mně to prozradil nejspíš jen proto, že už od nich zaslechl, že utíkám. Přivezl k nám mor a odjíždí...“ Sevřela pěsti.

„Řekl, kde všude to už je?“

„Všude,“ hlesla a rozmáchla se rukou, jako by chtěla pojmout do náruče celou zemi. „Postupuje to od jižního pobřeží. Wessex, Sussex, jižní Mercia, ze všeho je jedna obrovská pohřební hranice. A nyní se to blíží k nám. Mordredovo království bylo oloupeno o *takkasgravakkak* a hned nato přichází pohroma.“

„Ta nemoc jde napříč celou Británií,“ namítl Leif. „Netýká se jen tvé země.“

Odevzdaně přikývla, vyňala z mošny plátěný sáček s rozdrcenými květy kostivalu, nasypala je na ránu a celou Helgiho dlaň ovázala kusem plátna. „Vypadá to, jako by ten váš Kaherdin Zrůda opustil Británii,“ řekla nezúčastněným tónem. „Možná je už v Erinu...“

„V Irsku? Proč zrovna tam?“

„Chce se přece vzepřít osudu své sestry,“ štěkla. „To znamená postavit se vykladačům vůle ušatých hadů. A ty najde především v Erinu, nebo, jak říkáte vy, v Irsku. Západním útesům nejj jižnějšího království Mumhan se říká pobřeží ušatých hadů. Tam najde i vykladače...“

„Planých řečí bylo dost,“ mávl Leif rukou a vyskočil do sedla. „Jedeme! Budeme muset putovat lesem a vyhýbat se místům, kde jsou lidé. Sebelepší meč nepomůže proti bolákům.“

„Mor už je všude,“ opakovala ještě jednou dívka a vyhoupla se do sedla také.

Helgi přestal pozorovat svoji ruku, jak mu pomalu otéká, a jen za pomoci pravačky se vyšplhal na koně jako poslední.

„Zbraně do rukou,“ tiše zavelel syn dánského krále a pobídl svého hřebce do cvalu.

Koně se prodrali bučinou a opatrně seskočili do úvozu.

Cesta byla rozrytá z doby dešťů, ale tráva v kolejích svědčila o tom, že se tento přechod přes Offův příkop tolik nepoužívá jako ty na severu.

„Všichni!“ Leif se napolo obrátil v sedle a počkal, až Helgi vytáhne meč z pochvy a uzdu vezme do zubů, neboť ve zraněné levičce už docela ztratil cit. Zvířata poslechla bez jediného zařhtání stisk stehen a vyrazila vpřed.

Svah nebyl prudký, protože stezka by jinak nebyla použitelná pro kupecké povozy. Táhla se úvozem v dlouhé zatáčky dolů k hraničnímu příkopu. Až teprve když bylo vidět těžký padací most a srub, před nímž přešlapoval sedlák s kosištěm a voják, ozbrojený oštěpem a kuší, vyrazili oba vikingové vlčí zavytí a s široce rozevřenýma očima se vyřítili na planinku před mostem.

Sedlák v kazajce ze sešitých vlčích kůžek přiskočil k rumpálu zvedajícímu most. Pozdě. Kopyta koní zabubnovala po dřevěných trámech. Leifova zbraň se mihla v širokém oblouku a minula hlavu vojáka, který už nestačil po první střele, zapadnuvší kamsi mezi větvoví lísek, sáhnout do toulce pro druhou. Setrvačnost málem vikinga strhla ze sedla. V poslední chvíli protočil zbraň v dlani a meč dopadl naplocho přes bok jeho vlastního hřebce. Hnědák se vzepjal, zabušil kopyty do vzduchu, a vyrazil splašeně vpřed.

Voják nezaváhal. Bleskově vložil další šipku do samostřílu, zhoupal se v kolenou a namířil na záda prchajících.

Teprve nyní dorazila k mostu Lunedina klisna. Nikdo ji nečekal. Jako vichřice prolétla planinou, ostří dívčina mečíku zasáhlo rameno mířícího střelce, svezlo se po bronzových plíšcích chrániče krku a přetalo tětivu kuše.

Těsně před očima se jí znenadání mihlo kosiště. Strhla koně stranou a rukou podvědomě sekla směrem, kde vytušila cizí tvář.

Ocel zasáhla sedlákův obličej, zaskřípěla o čelist a uvízla v oku. Mečik se vysmekl Luned z ruky a zůstal trčet v ráně. Muž se zhroutil k zemi a kopyta Lunediny klisny byla tím posledním, co v životě zahlédl.

Voják zmateně doběhl k rumpálu a párkrát zbytečně otočil klikou. Těžké trámy se nadzvedly sotva sáh nad zem a zase dopadly do prachu vysušené půdy.

Zoufale se rozhlédl. Připadalo mu, jako by ta chvíle nikdy neměla skončit. Uslzenýma očima pozoroval, jak se k němu přes lísky prodírají hraničáři, kteří trávili svoji hlídku na lesních stezkách. Viděl jejich zrudlé tváře a věděl, co jej čeká. Nenechají si to pro sebe. Mordred bude chtít někoho, koho by potrestal.

Podíval se na nebe. Bylo modré, modřejší než kdy jindy. Tamten obláček vypadá jako chalupa a ty dva nalevo jako rozeklaný pahorek nad vesnicí, kde žije matka...

Klekl si na zem a zapřel rukojeť meče o kámen, zpola vyčnívající z půdy. Naposledy se ještě zadíval k východu, kam zmizeli ti, kteří byli vinni tím, co se nyní stane. Zavřel oči, nadechl se, a pak už cítil jen bolest. Strach mu sevřel hrdlo a na rukou, svírajících zbraň, ucítil teplé kapky krve. Chtěl zakřičet, ale nedokázal to. Zachvěl se obrovskou touhou otevřít ještě jednou oči, ale bylo to to nejtěžší, o co se kdy v životě pokusil.

Potom někdo přiběhl a sehnul se k němu.

Umíral a byl rád, že při tom není sám...

* * *

Nebyli si jisti, jestli přešli hranici do jižní Mercie nebo do severního Wessexu. Holé pahorky, vzduté jako vlnící se moře, ukrývaly v údolíčkách malé osady, podobající se navzájem jedna druhé.

Jen v těch větších byl kostel, většinou přestavěný z kulatých, položbořených věží, jež tu zůstaly ještě z dob, kdy v zemi vládli Piktové.

Každá z těch vesnic hořela. Všude se to hemžilo jezdci s rouškami přes obličej, objíždějícími venkovské chalupy a zapalujícími slaměné střechy i s nemocnými uvnitř.

Ani Luned, ani Leif nedokázali rozeznat erbovní znamení na hrudi jezdců a přiblížit se víc se nedovazovali. Jediný Leif by byl schopný zvednout zbraň, kdyby se museli bránit. Luned přišla o svoji a těžký Helgiho meč nedokázala ani unést.

Helgi nevnímal. Už ráno jej museli přivázat k sedlu. Neustále spal nebo byl v hlubokém bezvědomí. Potřeboval klid a všechno nasvědčovalo tomu, že nikde v okolí nejméně na den cesty není jediné místo, které by bylo ušetřeno očistných akcí žhářů.

„Další,“ ukázal druhý den po poledni Leif do údolí pod nimi. I tady se cizí jezdci pohybovali po spáleništi jako kobylky a vidlemi na dlouhé násadě zaháněli mátožně se pohybující postavy do hořících chalup.

Luned mlčky přikyvovala a dívala se dolů. Od malička léčila, ale něco takového si dosud nedokázala ani představit. Pravda, občas slyšela o morových ranách, jež postihly zemi ještě dříve, než se narodila, ale nyní to bylo skutečné. Tušila, co by měla dělat. Sejít ze hřebenů mezi lidi a pomáhat jim. Ale jak? Už někdo zjistil, které kořínky vyženou černou smrt z těla? Určitě ne. Ani ve starých spiscích, o nichž se říkalo, že zbyly po Merlinovi, nebylo nic o tom, jak léčit mor.

Čekat, kdo přežije...

Najít místo, kam nepřijde nikdo, kdo by tam mohl černou smrt zavléci, a počkat půl roku. Možná i déle...

Ten kupec, Gerik, přinesl mor až do lesní pevnosti. Jel tam přece s kořením a s tím červeným zlatem, které se teď tolik líbí... Možná ji před morem zachránil právě útěk s těmi dvěma...

Úkosem pohlédla na Leifa a usmála se. Může o něm říkat, že je chlapec, když jsou oba stejně staří? Asi ne. Možná ani neví, že jí uprostřed noci říkal v rozespalosti jiným jménem. Zнала je. Jméno bohyně... Jak k němu ten viking mohl přijít?

Když jí přešel šestnáctý rok, počítala si, kolik mužů už objala. Bavilo ji srovnávat Kelta se Sasem. Rytíře z Gwyneddu s kovářem, jehož otec koupil na trhu otroků v Degannwy... Kdysi zajal Pikta, jehož rybářský člun zanesla bouře až k útesům na severním pobřeží Cymru. Než jej dal rozčtvrtit, přišla v noci za ním. Byl o hlavu menší, usmála se při té vzpomínce. Neměl chuť na milování. Slíbila mu svobodu, a pak se ráno dívala, jak jej uvazují ke koním. Così křičel a ukazoval na ni, dokud mu i jeho pravici nepřipoutali ke grošákovi.

Při té vzpomínce jí po zádech přeběhl mráz. Dlouho tehdy přemýšlela, jestli ji neproklel. Možná, snad. Kdo může rozumět té drncivé piktštině?

Zahnala chmurné myšlenky a koplá klisnu do slabin, aby dohnala Leifa s Helgim, kteří se jí už dost vzdálili.

„Vím, kam pojedeme!“ vykřikl vesele Leif, když se zařadila s koněm vedle něj. „Jediné místo, kam nechodí vaši lidé, když nemusí?“

Luned pokrčila rameny.

„Tábory!“ vykřikl mladík triumfálně. „Na pobřeží bude určitě nějaký vikingský tábor.“

Bylo to daleko. Ještě si pamatoval nekonečnou cestu, když s Helgim a králem Ethelredem putovali z Worthingu do Mercie. Jiná možnost ale nebyla. Ze všech míst, kam ještě mor nedorazil, je vyženou. Musí se dát mrtvou zemí k jihu...

Popadl za uzdu Helgiho hnědáka a ohlédl se po dívce.

„Jedeme,“ zavelel. „Na pobřeží jsou Dánové a zlata máme dost, abychom si koupili jejich úctu!“

Dlouho předtím, než je konečně spatřili, bylo moře cítit ve vzduchu, který sem přicházel s jižním větrem. I Helgi pookřál. Dávno už mu bylo dobře, jedl s neztenčenou chutí jako dřív, ale barva se mu vracela jen pomalu.

„Cítím moře, u Thorových kozlů,“ ozval se najednou.

Leif se jen spokojeně otočil a pokýval hlavou. I jemu chyběl slaný vzduch.

Jako by i sami koně cítili, že se blíží konec cesty. Přidali na rychlosti, a kde to jen šlo, přecházeli z cvalu do trysku.

Táhlá úbočí pahorků se prodlužovala a zvolna přecházela do plochých rovin wessexského přímoří. Zpovzdálí minuli ruiny několika vesnic, z nichž se už dávno nekouřilo. Po spáleništích se ploužily dvě tři postavy, vybíraly z hromad ohořelých trámů a kamení zbytky nádobí a neshořelé kusy dřeva, které se ještě budou hodit v přicházející zimě.

„Hleďte, bohové nám přáli!“ Lunedina ruka ukazovala dopředu. Mezi holými větvemi opadaných cesmín se objevila šedá pláň moře.

Jako velká voda prolétli tři koně zpuštěnou osadou. Pod kopyty zaduněla dlažba staré, římské cesty a vedla je přímo k pobřeží. Luned jela první, ale přece jenom s blížícím se mořem mírnila svoje zvíře a uhýbala Leifovi na stranu. Jeho hnědák ji dostihl a zpomalil na úrovni s její klisnou.

„Neměli bychom být opatrnější?“

Zdálo se, že její slova zchladila. Popuzeně se po ní ohlédl a v téže chvíli strnul. Vztekla odpověď mu uvízla v hrdle. Najednou nevěděl, kam s očima. Ohlédl se po Helgim, a když viděl, že jeho zvíře zaostává, zvolnil.

„Neměli bychom být opatrnější?“ opakovala Luned.

Ani teď neodpověděl. Zastavil a s pohledem upřeným na Helgiho čekal, až k němu přítel dojede.

„No tak?“ zavolala.